

Imprimat legal.

11. FEB. 1929

REALITATEA

ANUL III — No 2
5 Ianuarie 1929

Ilustrată

24 PAGINI
Apare Sâmbătă

BCU Cluj / Central University Library Cluj

† Tenorul NICU LEONARD

A murit „prințul” operetel. „Realitatea Ilustrată” va începe — cu numărul viitor să publice în folleton, senzaționalul roman al vieții marelui artist.

(Foto „Royal” București)

Pretul 8 lei

226

Plăceri de Iarnă

A început de erii să cadă,
Câte-un fulg...
Acum a stat...
Norii s'au mai răsfirat,
Către sat".

IA SĂ NE LĂSAȚI cu iernile poetice, acum când sunt geruri cumplite, când viscolește și când latră vântul ca un câine dintr'o povestire de Edgar Poe.

„Où sont les neiges d'antan?”

Unde or fi, căci acum e o calamitate.

Nu mai funcționează telefonul și telegraful, au dispărut trăsurile, circula greu tramvaiele, te pătrunde gerul și te orbește vântul. Dacă nu te uiți jos, îți fracturezi piciorul; dacă nu privești sus, un bloc de gheață de pe un acoperiș te transformă în gelatină.

E o aventură, drumul de acasă și până la birou, e o sinucidere hazardarea cu trenul. Nu știi nici când pleci și nici când ai să ajungi acolo unde fantezia sau nevoile îți dau ghes.

Nimeresti o garnitură neîncălzită. Trenul înaintează greu. Transpiră și tușește. Din când în când strănută. E bolnav de astmă și guturai. Nu oprește unde ar trebui. A încremenit într'o stație oarecare. Un accident? Nu. Așteaptă trenul din cealaltă direcție. Și trenul nu mai vine. Stiri alarmante. Trec minutele: cinci, zece, douăzeci. Personalul trenului dă răspunsuri anapoda și are mutre de înmormântare. În cele din urmă trenul tău pornește, deși cel din direcția opusă nu a venit.

Il găsești la prima stație, așteptându-te el pe tine.

Un domn are interese urgente la Craiova, după amiază. Alt domn are un proces, mâine dimineață, la Severin. O cucoană e așteptată de soțul ei, diseară, la Timișoara. O domnișoară își va alarma familia dacă nu va sosi la timp. Un negustor din Caransebeș se plimbă pe culoar și își mușcă enervat, un crâmpei de mustață.

Dar ajungi la Piatra Olt cu o întârziere de patru ore, fiindcă ai așteptat multă vreme la Slatina Simplonul, care candid, te aștepta pe tine la Piatra Olt.

Domnul cu urgente interese la Craiova s'a liniștit acum, căci le-a... pierdut. Fluera a pagubă și nu-l mai enervează harababura trenului. Domnul cu procese pentru mâine, la Severin, își face cruci cu limba în cerul gurii: speranța unui somn la hotel e dusă. De-ar ajunge cel puțin, la timp de la gard la tribunal. Cucoana așteptată de soț, în seara asta, la Timișoara, aruncă priviri ucișoare unui frânar. Domnișoara e pe punctul de-a plânge, iar negustorul din Caransebeș o să-și mândnece, de enervare, toată mustața.

O gard, două, trei.
Cârcea.

După Cârcea, vine Craiova. S'a isprăvit calvarul.

La Cârcea, însă, — pac! — Așteptare. Zece minute, un sfert de oră, o jumătate. Un ceas și-un sfert. Două. Dar ce dracu o fi? Mutre de ciocli și de conspiratori. Svonuri macabre. Deraere? Ciocnire? Linia este înzăpezită? Nu. Dar pe linie au căzut stâlpii de telegraf. Foarte bine. Să pornească mașina, cu doi—trei ceferiști și să-i dea la o parte. Nu se cînteste nimeni. Trei ceasuri de ședere în loc, la doi pași de Craiova.

O concertistă

Doamna VETURIA GHIBU, bine cunoscută și apreciată noastră cântăreață de lieduri.

Sâmbătă, 15 Decembrie, a cântat în fața M. S. Regina Maria și a Principesei Elena, la concertul „Societății compozitorilor români.”

— Dați-i drumul! Nu vi-i rușine? Huo!...
A pornit trenul singur, intimidat.
O eroare: drumul era absolut liber.
Craiova!

Domnul care avea interese urgente, după amiază, în orașul Banilor, s'a dat jos fără grabă și pentru că altceva nu-i mai rămânea de făcut, s'a urcat într'o saună și a pornit la un varieteu.

Domnul cu proces la Severin s'a întărit în convingerea că va fi condamnat în lipsă, cucoana din Timișoara se gândea că soțul ei va fi dărdând acum acolo, pe peron, domnișoara plânge, iar omul de afaceri din Caransebeș, enervat, a început să-și mândnece nasul după ce a isprăvit mustața.

ION PAS

Un reușit truc gazetăresc

Un ziar mare din Cleveland, spre a-și mări tirajul, a recurs la un truc original. Serbându-se un eveniment în legătură cu războiul civil, când Statele Unite sub președinția lui Lincoln se rupseră în două tabere vrăjmașe pe chestia eliberării negrilor, redacția ziarului în chestiune se gândea câtă senzație ar produce publicarea fotografiilor a doi veterani ai războiului civil dela 1861, cari s'ar mai afla încă în viață. Și cum în tot orașul nu se găsesse doi asemenea oameni, doi reporteri, cari după multă căutare găsiseră două uniforme de pe vremea războiului aceluia au plecat cu taximetrul într' mahala depărtată a orașului. Cu ei a mers și fotograful. Acolo s'au îmbrăcat în uniforme, reprezentând unul pe soldatul Nordului și altul pe cel al Sudului intrară într'o casă pregătită mai dinainte și s'au așezat la o masă. Au început o discuție aprinsă cu gesturi largi și în cele din urmă au tras săbiile. În timpul acesta, aparatul lui mereu fotografii.

A doua zi se anunță pe mai multe coloane, cu litere kilometrice, articolul ce povestea cum doi veterani gârboviți, cari încă mai trăiesc, s'au întâlnit într'un loc. Imbrăcați în uniformă respectivă; cum au discutat cu aprindere peripețiile războiului și cum nici acum, după stăția ani, n'au uitat animozitatea, fiindcă unul ținea că Nordul a avut dreptate, iar celălalt spunea același lucru despre Sud. Fotografiiile erau martorele acestor scene senzaționale.

Natural!

Croitorul: Aveți o diformitate a pieptului, dar am să aranjez așa haina, ca să nu se vadă.

Clientul: De asta nu mă îndoiesc: diformia o face portofelul și cu prețul ce-mi dai, știu că o să dispară.

FABRICA DE TRICOTAJE ȘI CIORAPI

LA TONI

PREZINTĂ O SERIE NOUĂ ÎN TRICOTAJE DE LUX CE VA FACE PLĂCERE FEMEII ELEGANTE

REMAIAZĂ CIORAPI DE MĂTASE ȘI TRICOTAJE DE ORICE FEL

MICHEL COHEN · BUCUREȘTI · PAS. ROMÂN 17-19

MAURICE

SĂNĂTATEA PRIN

DENTIFRICE Germandree

A murit prințul operetei

LEONARD în „VOEVODUL ȚIGANILOR” unul din marile sale succese.

LEONARD în rolul studentului din „Povestirile lui Hoffmann.”

O VIAȚĂ ROMANTICĂ, o viață strălucitoare, ca însăși opereta, — o operetă cu trist sfârșit de tragedie. Viața lui Leonard... Risipă de vise și iubire, de sănătate și bani, de gesturi generoase și aventuri romantice...

Aducea în priviri lumina fluviului albastru, din portul dunărean, în care se născuse, — lumina „Dunărei albastre”, pe care avea s'o cânte cu atâta emoție și căldură sufletească în operetele lui Strauss.

Frumos ca un efeb, ca un zeu tânăr, poposi din mediul provincial în Capitală: teatrul l-a atras îndată, cu voluptate, cu forța marilor destine omenești. Corist, apoi solist la „Grigoriu”, debutează senzațional.

Danilo al său din „Văduva Veselă”, deveni idolul feminității bucureștene.

Leonard a fost mai mult decât un Rudolf Valentino al operetei, — Leonard, s'a identificat cu opereta. Odată cu Leonard, s'a stins încet-încet, acest gen de teatru; am înmormântat odată cu el opereta...

Viena, țara operetei, îl chemă. La Paris și-a desăvârșit studiile muzicale. Marsilia e însă piatra de încercare a marilor talente. Se afișase: „Cel mai mare artist de operetă din lume”. Cu o febră de 40 de grade, jucă: dificilul public marselez, îl ovacionă dela prima replică...

Sute de succese urmară, la întoarcerea lui în mijlocul publicului bucureștean, care l-a răsfățat și l-a iubit atâta. Plin de o grație zglobie, fermecător de avânt tineresc, cu vocea lui caldă, ce evoca senzații de catifea, cu vocea aceea turburătoare, mândru ca un prinț, Leonard înfiora sufletele, el însuși eroul romantic în viață, așa cum era pe scenă.

Și moare cu el, nu numai opereta, dar se risipește o întreagă atmosferă sufletească de avântat romantism și iubire visătoare.

A murit Valsul, a murit sentimentalitatea romantică a generației de ieri. A murit opereta și prințul ei.

Spre sfârșitul vieții, Leonard, răpus de ftizie, ca orice erou romantic, s'a retras modest, direct de pe scenă, în căsuța părintească, de pe dealurile câmpulungene.

Bolnav, când trenul a plecat cu el spre casa părintească, — era noapte, — a stîns lumina din vagon, ca să nu-i vadă publicul fața zbărcită de ftizie!.. Era cea din urmă cochetărie a lui...

Lumea noastră, în care tot ce este avânt romantic și visare s'a stins, a găsit totuși în suflet un ecou al emoției de odinioară, și a plâns pe mormântul acestui Prinț al operetei, ca pe mormântul unei întregi sensibilități sociale, defunctă azi...

A. B.

Ultima fotografie a lui LEONARD

LEONARD în rolul rajahului din „Bayera”.

Multimea, urmând carul funebru, pe Calea Victoriei.

Tatăl lui LEONARD, zdrobit de durere, ingenuchează în fața catafalcului.

Păsările heraldice sau simbolice.

MULTE PĂSĂRI figurează ca simbol pe diferite blazoane, efigii, arme și tot felul de embleme. Aceste păsări au fost interpretate și înfățișate în diferite forme și aspecte, unele destul de bizare. Iată câteva din cele mai însemnate figuri de păsări heraldice și simbolice. În fruntea tuturor e vulturul, simbolul puterii și al vitejiei. Il găsim înfățișat, când cu două capete, ca în fig. 1, vulturul imperial rus și fig. 2, vulturul austriac, când cu un singur cap, ca vulturul german. (Fig. 3). În urma transformărilor politice din aceste trei state, figurile heraldice de mai sus, aparțin mai mult istoriei.

Vulturul mai figurează și pe numeroase blazoane ale multor familii din vechea noblete franceză. Dintre toate interpretările simbolice date acestei păsări, cea mai frumoasă și mai aproape de adevărul natural, o reprezintă mândra *Aquila Romană* (fig. 7). Figurile 4 și 5 înfățișează niște vulturăși fără cioc și fără labe, de pe unele insigne și monede romane. Figura 6 reprezintă o pasăre mică ce seamănă cu mierla noastră și o găsim pe multe blazoane vechi italiene și spaniole. Păunul se bucură și el de onoarea heraldică. Pe armele vechi era înfățișat numai capul și gâtul, (fig. 9). Mai târziu, pe armele moderne, găsim figuri întregi de păuni văzuți din față, și cu coada evantai.

Cocoșul galic (fig. 8) împodobeste și astăzi monedele de aur franțuzești — numite „cocoșei”.

Emblema religioasă e reprezentată prin porumbelul încadrat într'un triunghi luminos, ornamentație exclusiv sacerdotală (fig. 10).

Un alt simbol religios este și pelicanul care își sfâșie cu ciocul propria sa carne, pentru a-și hrăni puii. (fig. 11).

Această emblema, care reprezintă jertfa de sine, e luată dintr'o veche și foarte mișcătoare legendă creștină, din evul mediu.

În sfârșit să nu uităm pasărea legendară

Phoenix, care — după legendă — renaște din propria ei cenușă. Ca încheiere, să pomenim cu toată dragostea și tot respectul

de *Aquila* noastră, *Pajura Română* de pe Marca Țării, simbolul de putere și vitejie al României Mari.

Din studio

NORMA SHEARER demonstrează marelui cântărețe de operă, MARIA JERITZA, arta machiajului în studio.

Cronica rimată

Divorț pentru o gazetă

O doamnă a intentat proces de divorț soțului său, deoarece acesta citia ziarele în timpul mesei, punându-și vata în urechi, ca să nu fie deranjat.

ZIARELE

Nu-i nici de cum un fapt banal,
Ba chiar prezintă haz;
Divorțul pentru un jurnal,
E-un foarte nostim caz.

Coniță, te compătimesc —
Dar nu pe-atât cât crezi!
Ca să citești, o mai firește,
Decât să divorțezi.

Admit că este enervant,
Când stai la masă chiar,
Să prinzi pe soțul în flagrant —
Delict, cu nasu 'n ziar.

Și sări în sus și te opui,
Muscăta ca de sirecha,
Căci floare în ureche nu-i,
S'ai vată în urecha.

Dar dacă dânsu n'ar celi,
În timpul mesei ziarul,
Ursita poate-ar nimeri,
S'arunce mai rău zarul.

Doar n'ar fi nici un agrement,
Ca soțul tău la cină,
Nefind cu gându 'n parlament,
Să-l plimbe la vecină.

Și dacă nu și-ar astupa,
Urechile cu vată,
Te pământești că dumneaia,
Al fi mai enervată.

Decât discuții fără roși,
Sau ceartă și scandal,
Mai bine stai la adăpost,
La masă d'un jurnal.

Și poți să te socoți ca 'n rai
În viața conjugală,
Când doar atâta zburciun ai:
Gazeta ca rivală!

DUDUIA GRĂDINĂRIȚA

Șefii de State

Tânărul șef spiritual al Tibetului, a fost ales de curând Dalai Lama, deoarece s'a născut în momentul când fostul șef de stat, și-a dat duhul.

„Realitatea Ilustrată“ alege pe „Miss România“

În două numere precedente ale revistei „REALITATEA ILUSTRATA“ am arătat că am fost autorizați de organizația pentru cultivarea frumuseții din Galveston, în mod exclusiv, să organizăm concursul de frumusețe în România pentru alegerea unei „Miss România“.

Am avut cu d. Willet L. Roe un schimb de scrisori, și acesta — imputernicit de comitetul concursului internațional — ne-a comunicat, pe lângă condițiunile de participare, invitațiunea formală de a trimite la Galveston, pe cea mai frumoasă femeie din țara noastră, spre a concura cu celelalte frumuseți, pentru titlul de „Miss Universum“.

După cum cititoarele noastre au putut vedea, întrecerea aceasta este foarte ispășitoare, pentru că în afară de faptul că viitoarea „Miss România“ va face una dintre cele mai desfătătoare călătorii — dânsa împreună cu mama sau o însoțitoare —

până la Galveston (Texas), în golful Mexic și vor petrece vreme de o lună și jumătate, în cea mai minunată vilegiatură de vară, se acordă 11 premii, dintre care primele trei sunt foarte importante.

„Miss Universum“ în special, își are viitorul larg deschis, pentru o carieră strălucită, de teatru sau de cinematograf. „Miss Universum“ din anul trecut a obținut numai din aparițiile ei pe diferite scene, până acum peste 4.000.000 lei.

D. Willet L. Roe ne-a trimis zilele acestea condițiunile concursului precum și programul festivităților. Publicăm mai jos — în extenso — atât regulamentul cât și programul, și menționăm că revista „REALITATEA ILUSTRATA“ își ia asupra-și, pe lângă sarcina alegerii celei mai frumoase femei, și toate pregătirile necesare, așa încât concurența să poată participa la concursul internațional.

Regulamentul celui de al 10-lea concurs internațional de frumusețe din Galveston (Texas) 8, 9, 10, 11 și 12 Iunie 1929

REGULAMENT

1) La concurs poate participa oricare reprezentantă oficială a oricărui oraș sau stat din America sau țară străină, în afară de Galveston.

2) Candidatele sunt selecționate prin concursuri eliminatorii organizate de un ziar, o revistă, vreo instituție teatrală, comercială sau civilă sau orice fel de agenție din localitatea respectivă.

3) Nici o organizație nu va fi recunoscută dacă nu a făcut din vreme aranjamentul de afiliere cu comitetul concursului și n'a încheiat un contract în formele obișnuite.

4) Toate concurențele trebuie să aibe vârsta între 16—25 ani și să nu fie măritate.

5) Candidatele trebuie să se bucure de o reputație morală fără pată și orice purtare nedemnă a vreunei concurențe, în tot timpul concursului, are drept consecință eliminarea ei și retragerea tuturor drepturilor câștigate.

6) Nu sunt admise să concureze decât amatoarele, adică vor fi descalificate acele candidate care se vor fi dovedit că au avut vre-o carieră scenică, cinematografică, sau că au exercitat vreo profesiune asemănătoare.

7) Concurențele și însoțitorii sau tutorii lor, trebuie să convină asupra dreptului exclusiv al comitetului executiv al concursului, în ceea ce privește toate fotografiile, obișnuite sau cinematografice, exceptându-se însă revistele săptămânale cinematografice și ilustrate recunoscute. Concurențelor nu le este îngăduit să pozeze în fața nici unui alt fotograf decât a celor oficiali, cari vor avea legitimații și numai în urma ordinului personal al d-lui WILLETT L. ROE, directorul executiv al concursului. Călcarea acestei reguli, duce la descalificarea concurenței.

8) Concurențele străine nu vor putea apărea în fața publicului, fiind anunțate mai dinainte și percepând pentru aceasta taxe, nici în țările lor de origine și nici în America, decât după concurs — exceptându-se autorizațiile speciale ale comitetului.

9) Articolul 8 privește și pe concurențele americane, luându-se în considerație că aparițiile publice, sunt socotite drept violare a paragrafului 6 al prezentului regulament.

10) O concurență care a participat odată la un concurs din Galveston, nu mai este admisă a doua oară.

11) Concurențele trebuie să aibe trei costume și anume: Costum de sport, sau de stradă, costum de plajă (tricot) și rochie de seară. Nici unei concurențe nu-i este îngăduită participarea fără chiloți, cerându-se — în ceea ce privește costumul de plajă, — ca pantalonii acestuia să fie de o lungime convenabilă.

12) Concurențele trebuie să aibe scaune decorate pentru participarea la cortegii și parade. Comitetul executiv va avea grije să aranjeze aceste decorațiuni, cu oamenii săi specialiști la nevoie. Aranjamentele în această privință trebuiesc făcute cu cel puțin 15 zile înainte de data concursului.

13) Toate concurențele trebuie să se prezinte în fața d-lui WILLETT L. ROE, directorul executiv, în ziua de Luni 10 Iunie, orele 10 dimineața, pentru luarea fotografiilor oficiale. Concurențele vor fi conduse la hotelurile respective și vor purta același costum de plajă, în care au apărut la parada din ziua precedentă.

14) Concurențele spre a fi calificate, vor trebui să participe la toate festivitățile organizate. Nu se admit excepțiuni dela această regulă. Prezența concurențelor precum și a însoțitorilor respectivi, este de dorit la toate mesele sau banchețele organizate în onoarea lor, nu este însă absolut obligatoriu (vezi pentru aceasta și programul oficial al festivităților din pagina următoare).

JURIUL

Alegerea se va face de către șapte experți calificați, recrutați din diferite ramuri de activitate. Acești arbitri, vor trebui să voteze prin vot secret, care va fi înmănat comitetului executiv. Voturile se vor înregistra de către acest comitet, în prezența tuturor reprezentanților presei speciali acreditați în acest scop.

Juriul va trebui să ia în considerație în hotărârile sale, deopotrivă frumusețea feței, puritatea liniilor, dragălașenia și farmecul personal al concurenței. Nu se va ține seama de costume sau de decorațiuni, în ceea ce privește decernarea premiilor.

PREMIILE

Premiul cel mare e de 2000 dolari în aur, și o placă de argint cu titlul „Miss Universum“.

Premiul I 1000 dolari.

Premiul al II-lea 500 dolari.

Premiul al III-lea până la al IX-lea câte 100 dolari fiecare.

PROGRAMUL FESTIVITĂȚILOR

1) Sâmbătă 8 Iunie orele 12.30: Masă de „bun sosie“, pentru concurențe și însoțitori la clubul „Kiwaniis“ din Galveston.

2) 8 Iunie orele 17: Defilare pe bulevardul Seawall.
(Concurențele trebuie să anunțe comitetul dela hotelurile unde stau — despre participare, cel puțin cu o oră înainte de începere.)

Ele vor fi apoi conduse la locul de întrunire, unde vor lua contact cu directorul executiv d. WILLETT L. ROE. Ținuta rochie de sport sau de stradă.

3) Sâmbătă 8 Iunie orele 21: Balul concursului internațional de frumusețe. Sunt

invitate toate concurențele împreună cu însoțitorii sau însoțitoarele lor.

4) Duminică 9 Iunie: Defilare festivă pe b-dul Seawall, la orele 3.15 după amiază (concurențele vor anunța comitetul spre a fi conduse la locul de pornire, unde vor lua contact cu d. WILLETT L. ROE). Ținuta costum de plajă, cât mai elegant.

5) 10 Iunie, orele 20 (8 seara), la City Auditorium, concursul american de frumusețe.

a) Concurs eliminatoriu pentru alegerea lui „Miss Statele-Unite“, numai pentru concurențe americane. Acestea vor apărea mai întâi în rochie de seară și pentru alegerea finală, în costume de plajă.
b) Prezentarea și încoronarea premiatei „Miss Statele-Unite“.

6) 11 Iunie, orele 20 (8 seara): Concurs internațional de frumusețe la City Auditorium.

a) Alegerea definitivă pentru decernarea titlului de „Miss Universum“, în care „Miss Statele-Unite“ va concura la rând cu celelalte concurențe străine. Concurențele vor apărea mai întâi în rochie de seară, și apoi în costum de plajă.

b) Final pentru decernarea premiilor dela No. 1—11 inclusiv la care toate concurențele americane și străine, participă cu drepturi egale. Ținuta: Costum de plajă.

c) Proclamarea și încoronarea lui „Miss Universum“.

d) Prezentarea celorlalte premiate.

7) 12 Iunie, orele 21 (9 seara): Banquet de gală în onoarea lui „Miss Universum“ și a tuturor celorlalte concurențe, precum și a însoțitorilor și însoțitoarelor lor. Impărțirea premiilor.

Am anunțat încă dela începutul lunii Octombrie, condițiuni identice pentru participarea la concursul instituit de noi, și din luna Noembrie 1928, am instituit un juriu central care să alege pe „Miss România“. Președinte al acestui juriu este d. Prof. Tzigara Samurcaș.

Indemnăm pe toate tinerile noastre să participe la acest concurs, merit să aducă glorie și asupra țării. Condițiile de participare se găsesc repetate în regulamentul pe care ni l-a trimis d. Roe. Noi spre a face alegerea, cerem candidatelor o fotografie și revenind asupra unei condițiuni anterioare — în urma mai multor scrisori pe care le-am primit — anunțăm că e suficientă trimiterea unei fotografii, de orice fel, a candidatei, însoțită de câteva date personale: Vârsta, (care nu trebuie să treacă de 25 ani nici să fie mai mică de 16), înălțimea, talia, și greutatea pentru ca juriul central, să se poată convinge dacă este cazul de a invita pe trimitătoare în fața comitetelor județene.

Insistăm asupra faptului că nu se admite să candideze la acest concurs, femeile măritate, domnișoarele care nu se bucură de o moralitate desăvârșită, candidate care se ascund sub pseudonime, sau femei care și-au făcut din frumusețea lor o profesiune: Au o carieră scenică sau cinematografică, manechine.

Fotografiile se pot trimite la redacția revistei noastre str. Sărindar No. 12, până în ziua de 1 Februarie. Comitetele județene vor face alegerea frumuseților județene, imediat după aceea.

După ce se vor alege frumusețile județene, juriul central va proceda la alegerea frumuseților regionale, și apoi dintre acestea la alegerea lui „Miss România“.

„Miss România“ împreună cu mama ei, sau o însoțitoare vor pleca din București — pe cheltuiala revistei noastre — în ziua de 3 Mai și se vor imbarca la Havre, în ziua de 9 Mai pe vaporul care le va duce la Galveston.

Suntem încredințați că cititoarele noastre vor aprecia cum se cuvine străduințele pe care le depunem, pentru ca acest concurs, să fie cât se poate de serios.

Fotografiile frumuseților județene, se vor publica în revista „REALITATEA ILUSTRATA“.

PRENTICE MULFORD

NEROZIA VIETII

Punerea pietrei fundamentale

AM CUMPARAT scânduri și materiale de construcție, cam pentru cincizeci de dolari, am pus să le transporte și să le descarce sub stejarul meu. Nici o mână străină nu mi-a ajutat la punerea temeliei.

Mai întâi, am pus dușumeaua. N'aveam nici un fel de plan savant ticluit, care să mă fi putut împiedica de a începe cu dușumeaua. Așa cum îmi venea mie mai la îndemână. Cel puțin știam, că bucățica asta de casă era definitiv construită.

Un zidar de meserie ar fi ridicat mai întâi o schelă, eu însă simțiam că din moment ce nu mă va mai preocupa dușumeaua, tot restul clădirii se va înălța într'un fel sau într'altul, pe baza ei — și așa se și întâmplă.

Știu că am violat toate regulile buneii cuvințe arhitectonice, cu zidăria mea, și că am depus o muncă de o sută de ori mai mare decât cea necesară; dar această muncă era o plăcere și o distracție, — rezultatul, doar o cutie de lemn, făcută din scânduri de câte douăsprezece picioare lungime, care chiar în starea ei de perfecțiune, nu era nici pe departe atât de arătoasă și de regulată, ca ambalajele trăsurilor sau ale altor obiecte mari, ce urmează a fi transportate pe mare.

Dar eu nu clădeam de dragul corectitudinii sau de hatărul altora — clădeam pentru mine. Pentru această singură oară în viața mea, ceream deplină libertate, de a face gafe, fără a fi supravegheat, partronizat, criticat, aprobat sau dezaprobat de alții. Această libertate o aveam și-mi comiteam erorile. Le comiteam în stil mare, cu oarecare voluptate de a greși.

În acest răstimp de două luni, cât mi-am clădit coliba șchioapă, strâmbă, ca vai de lume, n'a venit tipenie de om pe-acolo, să caște gura, să rânjiască și să-mi zică, cât de greșit e tot ceea ce fac; și chiar când o astfel de ciumă nu spune ceea ce gândeste are un fel de a se uita, de par că ar gândi, iar gândind așa, mă face să-i simt gândul. Astfel de oameni sunt ca ciuma. Vreau să fac lucrurile așa cum mă taie capul, cu toate greșelile mele și să învăț progresând, și dacă voi fi dispus să întreb pe cineva, care se pricepe mai bine, cum să fac, ca să procedez mai bine, atunci — abea atunci și numai atunci, — nu mai curând — vreau să primesc sfaturi și poze.

E un lux delicios, acest fel de dibuire. Am ținut să mi-l îngădui și să și plătesc pentru el.

Proprietatea mea se afla la marginea unui lan de grâu, foarte întins.

Nu se zărește decât o singură casă, de parte, la orizont, nici o stradă, nici o șosea.

„Sfătuitorul meu, ar fi trebuit să bălăciască o miță în mlaștină, spre a ajunge până la mine. Așa am clădit eu în Ianuarie și Februarie, prin ploae, zăpadă și noroi, greșind și reparând greșelile. Dormeam în casa depărtată, la orizont; în zori umblam cale de o poștă până la cea mai apropiată stație de cale ferată, soseam la City la șapte jumătate, și timp de două ore îmi vedeam de munca gazetărească, în redacția unui cotidian. Această muncă consta în enumerarea aceluiași evenimente, venic asemănătoare, ca de pildă: asasinate, spargeri, explozii, sinucideri (revolver, bri-ciu, frânghie, otravă) furturi la bancă și de buzunar, incendii, cazane ce explodau, ascensoare ce se dărâmau, nenorociri (gaz aerian, petrol, benzină, arșiță, ger, munți, mări) falimente — mă rog, tot ce se întâmplă în societățile civilizate zi cu zi, an cu an, mereu în același fel, cu singura deosebire, că victima sau canalia au mereu alte nume, — și uneori nici măcar atâta.

Mă miră, cum un astfel de catalog al grozăviilor, monoton și oribil, cum îl scri-

viam eu zilnic, poate stârni interesul oamenilor ce-l citesc?

Oare îl vor celi așa, în vecii vecilor, în fiecare dimineață, sorbindu-și cafeaua cu lapte? O nemiloasă Pronje cerească le conservă oare trupurile disgrațioase, pentru o astfel de activitate?

Mă întreb mirat, unde e necesitatea sau avantajul, de-a afla la o ceașcă de cafea și o franzeluță cu unt, că o hainana, a fost găsită noaptea trecută spânzurată de un copac din Parcul Central, sau că un idiot oarecare, s'a otrăvit cu vitriol, dându-și sufletul pe o bancă din grădina publică, — pe care poate că mă voi odihni eu mâine, — din pricină că fata, pe care a vroit s'o ia de soție și s'o nenorociască, a preferat să devie soția vre-unui alt idiot și să se lase nenorocită de către acesta.

Am scris și articole de specialitate, arătând lumii, că pe tărâmul social, politic și de orice natură, lucrurile erau de-a îndoașele și povăluind-o, cum avea să le îndrepte de-acum încolo. Pe vremea cea, mă ocupam mult mai intens cu reformarea lumii, decât cu propria mea reformare și țineam aprins becul electric al inteligenței mele, cu mult mai mult zel și răbdare asupra defectelor celorlalți, decât asupra defectelor mele.

Am fost destul timp în ziaristică, spre a putea recunoaște trei tipuri de gazetari, și anume: ziaristi, cari își scriu articole despre orișice și cari n'au nici atâta judecată sănătoasă și practică, pentru a putea bate un pui de zece luni, gata jumulit, de o găina bătrână cu zece ani mai în vârstă, — ziaristi, cari știu să scrie și mai au și scaun la cap — și înfârșit, ziaristi, cari, fără să poată scrie ei personal, se pricisesc să facă pe alții să scrie, să pue în mișcare creeri străini, spre profitul lor propriu, după cum e și dreptul lor: căci cine practică un talent și nu practică în același timp și talentul corespunzător comercial, care animă, înfăptuește totodată — acela trebuie să constate, mai curând sau mai târziu, cum o face altul în locul lui, culegând pentru sine roadele talentului străin.

Am stat în redacție alături de bărbați de o cultură superioară, cari absolviseră zeci de școli și examene ale statului, ai căror creeri erau magazine de știință — dar atât; cari își treceau penițele scriind de zor, orice le porunceă șeful — pentru opt dolari pe săptămână; scriau și cârjau și cârjiau și scriau, bieții oameni, pentru că talentul lor — cum ziceau ei — nu era mai bine apreciat. Și mereu vorbeau despre ceea ce ar face, numai de li s'ar prezenta odată o „posibilitate mai bună”.

Și tunau și fulgerau împotriva epocii mercantile și împotriva felului mercantilor al întreprinderii, pentru care scriau și nici odată mințea lor nu se lumina într'atâta, spre a recunoaște, că pe lumea asta singura „posibilitate” pentru un om ca să-și svânture ideile, e: să-și asume răspunderea și să-și creeze singur posibilitățile — așa cum făcuse șeful dela primul etaj, care le plătea salariul săptămânal, exploatându-i ca soboli literari, deoarece ei înșiși n'ar cuteza niciodată, să fie altceva.

Eu însumi serveam cu conștiința destul de împăcată zilnicul ghiveciu intelectual, gătit din ingredientele civilizației noastre barbare, căci eram bine retribuit, munca mă distra iar publicul ținea la ororie-i cotidiene, le vroia și le cerea întocmai, după cum i le înfățișam eu. Dimineața la zece jumătate însă, trenul mă ducea din nou spre casă, mă refugiam iarăși în scumpa mea mlaștină și munciam acolo până în amurg — supravegheat din când în când de câte o cioură, chirchită pe un pom vecin, ostenită, înfometată și necăjită, că nu putea smulge de nicăiri niscai grâu verde.

Funcționara

Sunt singură pe lume...
Viața nu-i ușoară...
Aseară,
Șeful meu mi-a spus:
— Ești muncitoare, domnișoară!
Și mi-a zâmbit așa, de sus...
Și-atunci, nu știu cum s'a făcut,
Din ochii-mi osteniți de veghe,
O lacrimă-a căzut.
Cum s'a întâmplat? mă întreb mirată;
Eu nu plâng niciodată.

Mi-a fost odată părul de mătăsoasă
Și astăzi e ca patul spălăcit.
Ce folosește plânsului! Lasă!
Când altce potrece, privesc,
Nu'mi pară...
Nu vreau nimic.
Nu cer nimic.
Știu doar în colțu-mă liniștit...
N'a fost mereu așa, nu zic...
Dar viața e așa cum este
Și timpul trece fără veste.

Sunt singură...
Am de mâncare —
Dar masa-i pusă într-o doară
Și într-o clipă am mâncat.
Iar zilele sunt rare,
Când îmi aștern sub ceașcă un șervet curat.
Nu e doar nimica să-mi spună:
„Cafeaua ta e bună...”
Și trece vremea, zi cu zi...
A fost odată unul... unde-o fi?
Adaptare de E. Marghita

Ultuc

În societatea unui mare scriitor al nostru, renumit pentru volumul și uitucenia sa, se discută despre moda bărbătească.

S'au emis păreri și s'a combătut dorința d-lui de Waeffe de a se purta chiloți de mătăsoasă cu ciorapi lungi la frac, pălăriile și cravatele au fost date în târbacă și înfârșit, veni vorba și de croșete moderne:

— „Pentru mine”, — spuse scriitorul. — „se lucrează hainele foarte greu. Așa spune croitorul”.

— „Deco?”

— „Pentru că uit să le plătesc!”.....

ORIGINAL

Ziarele americane anunță că pe ușa unei biserici din Anglia e lipit următorul anunț: „Biserica este deschisă toată ziua, pentru oricine. Sunt bineveniți și tâlnarii, însă li se atrage atenția că să intre în biserică numai dacă doresc a se închina lui Dumnezeu, ca semn de pocăință. Al rest nu-și găesc aici. Să nu se osteniască căutând bani spre furare, căci bani nu găesc, de oare ce micile casete pentru strâns banii se golesc în fiecare seară.”

ACTUALITATEA IN ILUSTRATIUNI

Sărbătorirea Crăciunului

Patriarchul-regent dr. Miron Cristea, privind Vicleimul din balconul Patriarhiei.

Vicleimul societăților corale din Capitală, în fața Patriarhiei.

A. S. R. Prințesa Ileana, vânzând obiecte la bazarul soc. „Principele Mircea”

M. S. Regina Maria, eșind dela Pomul de Crăciun, al lucrătorilor R. M. S., la fabrica „Belvedere”.

Un tub de oxigen subteran, instalat sub asfalt a explodat săptămâna trecută la Londra. Explozia a fost atât de puternică, încât a distrus pavajul, pe o distanță de 12 km. Clișeul nostru reprezintă o porțiune distrusă din pavaj și o mașină răsturnată de puterea exploziei.

O invenție originală

Un nou aparat, adoptat de restaurantele și barurile occidentale care spală și usucă 1000 de pahare pe oră.

Shopping

Să fac cumpărături! ce ocupație ideală pentru o adevărată femeie! Să alergi de la un magazin la altul, să examinezi, să cumperi peste tot, dacă e cu puțință chiar să „te tocmești”. Până când ai izbutit să le cumperi pe toate, stofta pentru mantou, mătasea pentru căptușeală și garnitura de blană, trec adeseori zile. Și aceasta nu și-o pot permite decât cele cari locuiesc în orașele mari, și cari în afară de o pungă bine garnisită, mai dispun și de foarte multă vreme.

Majoritatea femeilor însă, mai cu seamă acelea, care au o meserie sau o carieră în afară din casă, fac „cumpărăturile” în grabă și ar fi bucuroase, dacă ar ști pe cineva, care să le scape de această grijă.

La noi n'am ajuns încă atât de departe; la New-York însă sunt până azi vreo 120 doamne, care se ocupă numai cu cumpărăturile pentru alte persoane.

Una din ele, Mrs. Leila Leeds, care își câștigă în felul acesta de aproape treizeci de ani pâinea — și chiar și untul de pe ea, — a povestit unui colaborator al lui „American Magazine”, unele amănunte interesante ale activității sale.

aș fi într-adevăr rudă de sânge. Nu am văzut niciodată pe vreunul din ei, i-am ajutat însă cu drept cuvânt, să-și crească progenitura.

Mama fusese una din „miresele mele”. După ce se căsătorise cu un fermier din Minnesota, îmi comanda diverse cumpărături, din când în când.

După cincisprezece ani muri pe neașteptate de pneumonie, lăsând în urma ei un soț neconsolat și cinci copii între 11 ani și 2 luni. Rude nu aveau, iar cei mai apropiați vecini, locuiau la depărtări de mile, de fermă.

Bietul părinte îmi trimise o lungă scrisoare, terminată cu următoarele cuvinte: „Și astfel, dragă Mrs. Leeds, dv. sunteți singura noastră speranță!”

Drept răspuns la o încredere atât de copilărească, nu puteam răspunde decât prin a justifica pe drept cuvânt această încredere.

Lucrurile expediate de mine au început așa dar cu făina lactată, pentru sugaci. Iar na cumpărai haine, cărți și jucării, pentru lungile luni de zile, când ferma stă în zăpadă și așa pentru fiecare a-

listă și am dovedit acest lucru într-un mod foarte ciudat.

Acum vreun an, am primit o scrisoare, de la un domn din Nord-Carolina, în care între altele îmi spunea:

— „Săptămâna trecută a fost ziua soției mele și eu uitasem cu totul. Sunteți căsătorii de patru ani și azi o iubesc mai mult chiar decât în timpul logodnei. Dar pe când atunci o copleșeam cu mii de mici atenții, acum e bucuroasă dacă primește ceva la Crăciun, pentru cele necesare casei. Știu că nu e drept acest lucru și mi-a venit o idee genială cum să devin din nou un soț galant, fără să-mi sparg continuu capul gândindu-mă, ce să-i iau. D-ta te duci regulat prin magazine; nu ai putea să-mi trimiți în fiecare săptămână

cât un mic dar pentru soția mea, așa încât să ajungă aici Vineri sau Sâmbătă? Nu sunt un om bogat și nu aș putea da mai mult de 3 dolari săptămânal. Pentru suma aceasta vei putea însă probabil găsi ceva dragut, pe care să mi-l poți întrebuința pentru copii, ca să pot pentru mine?”

— Evident — zâmbea d-nea Leeds — nu e o sumă prea mare, dar nicio însărcinare nu îmi procură alăta plăcere și lăuna e cea mai bună zi pentru asemenea „cazuri excepționale”.

Azi am vreo 6 soți, membri ai clubului meu de weekend.

Nu demult soția unuia din ei mi-se adresă comandându-mi telegrafic o gentuță de perle, cum îi oferise cu o săptămână mai înainte soțului ei. Stiam prea bine unde aveam să găsesc asemenea poșeta, cu prețuri reduse. Și răspunsei însă numai decât telegrafic, spunând că regret, dar că nu-i pot efectua comanda. Dece ar fi trebuit să știu, că soțul ei plătiese numai doi

dolari și 95 cenți pentru adorabila poșetă!”

Una din cele mai nostime cereri, ce mi-au fost adresate în lunga mea carieră, a fost aceea a unui tânăr inginer de mine, dintr-o regiune a îndepărtatului Wyoming, care credea, că are nevoie de un institutor pentru o școală departamentală, pe când în realitate căuta o soție.

Curând după sosirea lui acolo, a fost ales de membrii societății — fermieri, locuind destul de departe de unii de alții — ca președinte și în această calitate avea însărcinarea să angajeze o profesoară și

— „Incepând de la corned-beef — spune dânsa —, până la colierul de perle veritabile, am cumpărat fel și chipuri de mărfuri pentru clienți, împrăștiți din Alaska până în Yucatan, și de la Paris până la Peking.

Am cumpărat pentru mii de logodnice și noui-născuți, tot ce le era necesar, și din clientela mea fac parte atât celibatari cât și bărbați însurați. Mulți din prietenii mei de afaceri m'au pus să le cumpăr toate cele necesare, indiferent dacă e vorba de lame de ras, cravate sau sub-vestimente de lână. Dar, mulțumită Domnului, până acum numai unul singur mi-a dat prea onorabila însărcinare, de a-i procura o soție!”

— „Sute de clienți”, povestește cu mândrie doamna Leeds, „sunt în relațiuni de prietenie cu mine, scriindu-mi, cum se scrie unei rude dragi. Fiii și fiicele primilor mei clienți, mă numesc „tanti Leila”. În multe cazuri le-am procurat rochiile de mireasă, iar acum cumpăr trusoul pentru micuții lor. Ce mirare deci, dacă așa stând lucrurile, mă simt ca făcând parte din familia lor?”

Așa e de pildă, o familie din Minnesota, cu care nu aș putea să fiu mai prietenă, dacă

notimp în parte.

Cât timp copiii au fost mai mici, factura anuală a cumpărăturilor acestei familii nu trecea de 400—500 dolari. Cu fetița cea mai în vârstă dintre ei, mă aflu în corespondență asiduă, iar când avea vreo treisprezece ani, grație sfaturilor trimise în scris, micuța a putut să înlocuiască cu destul succes, în menaj, pe biata ei mamă.

Când toți au avut vârsta școlii, am hotărât eu școlile, unde să fie dați. Acum, cei doi băieți mai mari sunt oameni însurați, ei înșiși cu copii. Și cu toate că fetele sunt măritate în orașe mari, — una chiar la New-York —, tot eu le îngrijesc mai bine de cumpărături...”

Cei mai mulți oameni, sunt extrem de recunoscători pentru fiecare mică osteneală, pe care îi-o dai, ca să le îndeplinești o dorință. Firește că sunt și din aceia, nu prea înzestrați cu această calitate: cred însă că intenționat obraznic sau nerecunoscător nu e nimeni; cei cari o fac, o fac mai mult din uzurină.

O zi bună pentru mine, e Lunea. Atunci cumpăr de obicei darurile pentru „Weekend”. În această branșă sunt specia-

Cum progresa un oraș american

În 1878 orașul Cleveland avea 146.000 de locuitori; azi are 1.173.781. În 1877 avea 149 de biserici; azi are 550. Atunci erau în oraș 7 circumscripții polițienești, azi sunt 17. Erau 980 de „saloane“ (cârciumi), azi nici una autorizată în mod legal. Nu erau decât 13 posturi de pompieri, azi 40; atunci 38 de școli; iar azi 165.

Înainte cu cincizeci de ani Clevelandul avea 13 bănci, 523 de prăvălii, 50 fierării, 74 de farmacii, 300 avocați și 233 de medici. Azi sunt 26 bănci centrale (afară de numeroasele lor filiale) 2300 prăvălii en gros, 460 de fierării, 580 de farmacii, 2000 de avocați și 1200 de medici.

În 1878 Clevelandul n'avea trebuință decât de 7 hoteluri; azi are 120. Erau 48 agenții de asigurare; azi s'au ridicat la 450.

Înainte cu 50 de ani transportul cu automobile nu era decât un vis. Azi străzile orașului sunt pline de auto-care. În 1898 în Cleveland erau 56 de grajduri mari; azi abia mai sunt 6 și acele sărace de cai. Cărutele și caii sunt aproape cu desăvârșire scoase din circulație de automobilele luxoase.

În 1879 ardea abia o lampă electrică cu un arc în Public Square, iar Western Reserve University a avut lumină electrică cu patru ani mai în urmă.

PREGĂTIRI PENTRU SBORUL NEW-YORK-BUCUREȘTI

Cererea de avioane, pe piața americană, e atât de mare, încât 190 de fabrici din toată America nu pot livra atâtea câte se cer, iar fabrica Belanca din New-York, începută de italienii din America, cum a fost și corporațiunea Fernic fondată de români, a ajuns la o producție atât de mare, încât pe fiecare zi fabrică un avion.

Avionul cu care zboară la București are o greutate de 10.000 de pounds și ține 1.000 galoane de benzină. Lungimea îi este de 48 de urme, iar lungimea aripelor, e de 60 de urme.

.....
 pentru district. Mai ușor de spus decât de făcut. Mulți ani de-arândul și-a procurat forțele didactice Seattle. Tineretele fete nu puteau să-și exercite multă vreme funcțiunea, că se și pomeneau cu vreun frumos cow-boy sau vreun căutător de aur, care le cerea în căsătorie și tânărul președinte, iar trebuia să pornească în călătoria altei profesoare.

În disperare de cauză mi-se adresa și mie. Mi-se plânse într-o scrisoare, de dificultățile, cu cari are de luptat. Din scrisoare se putea deduce ușor că e timid, romantic și în primul rând „nu mai bun pentru căsnicie“.

Așa scria: — Vă rog, căutați-mi o fată delicată, asupra căreia să nu năvăliască așa curând acești crescători de vite. Toate fetele din Seattle erau ființe grosolane, pripetite cum să îngrijească de vaci și să dea cu sapa.

Nu mai vreau acest gen. Ca profesoare nu au nicio valoare. Dacă însă va trebui ca noua profesoară să se mărite totuși, atunci vreau să fiu eu acela, care o voi face. Sunt singur ca un câine, aici, la o depărtare de un milion de mile, de lume.

P. S. Imi plac fetele cu ochi albaștri.

— Și acum puteți să credeți sau nu — surăse Mrs. Leeds —, tocmai îmi povestiră niște prieteni de o tânără profesoară, care caută desneajduită să strângă ceva parale, pentru a putea pleca din New-York, din motive de sănătate. Plămâni îi erau cam prinși și era foarte debilă. Che-mai la telefon pe prietenul meu, care îmi dădu numele și adresa fetei. I-am spus, că am găsit — cred — un post în Far-West pentru ea, și în loc să mă interesez de cele ce putea, am întrebat dacă e sveltă și dacă are ochii albaștri.

Tânără fată mă vizită numai de-acum. Desigur că nu cântărea o sută de funzi și avea ochii albaștri ca cicoarea. Mă îndrăgostii numai decât de ea și am fost și sigur, că același lucru se va întâmpla și clientului meu din Wyoming, când o va vedea.

D. Fernic crede că majoritatea accidentelor petrecute în timpul încercărilor de sboruri peste ocean, au fost datorite faptului că avioanele întrebuintate erau mașini ce nu erau construite pentru asemenea scopuri.

Avionul d-sale e calculat astfel, încât să poată ridica greutatea mare, fără a fi supraîncărcat, ca celelalte mașini.

D. Fernic și-a construit o presă specială pentru făcut placajul cu scopul de a fi sigur că lemnul ce se întrebuintează, la acoperirea fuselajului și altor părți, e bine preparat.

După câte spune, d-sa e singurul care își prepară placajul; alte firme neavând experiența necesară, îl cumpără pe piață cu prețuri foarte ridicate.

Gazetărie populară

Lucrători, în Rusia, lucrându-și corespondențele pentru officiosul „Izvestia“.

Peste trei luni am primit următoarea telegramă:

„Suntem foarte fericiți stop urmează scrisoare cu o comandă de trusou stop procurați o nouă profesoară stop se preferă vârstă potrivită“.

— „Mulțumesc Domnului, — adăuga ea — majoritatea clienților mei nu sunt tineri romantici, ci femei foarte practice, cari au nevoie de fel și chipuri de lucruri pentru familia și menajul lor.

Întrebată asupra câștigului său, Mrs. Leeds explică:

— „Clienții nu ne plătesc nimic pentru comenzi, ce ni-le fac; cumpără cu prețurile originale ale magazinelor, pe care le-ar plăti ei înșiși. Câștigul nostru constă numai în provizionul, pe care ni-l acordă magazinele; acesta e cel mult 10 la sută, adesea chiar mult mai puțin. În cazul când factura nu se plătește în 30 zile, noi ne pierdem provizionul. Deci dacă clientul nu plătește punctual, trebuie s'o facem noi, spre a nu pierde provizionul. De aceea trebuie să fim foarte prudenți la luarea de noi clienți. Mrs. Leeds dă de aceea următoarele sfaturi:

— Dacă primul articol, pe care îl vezi, îți place și nu trece de preț, la care te gândiai, cumpără-l imediat. Nouă din zece ori, te va zăpăci un altul.

Imprietenește-te în fiecare magazin cu funcționarii săi, vor ști în curând cele de care ai nevoie, economisindu-ți în felul acesta nervi și vreme.

Nu cumpăra prea repede așa zisele obiecte de ocazie. Gândește-te că există două feluri: obiecte cumpărate eștin, vândute cu prețurile reduse, pentru a menține deverul magazinului în sezoane-moarte și mărfuri regulate, cari sunt vândute pe nimic, pentru a nu le mai avea în magazin în sezonul următor.

Numai între acestea din urmă se găsesc „ocaziile“ adevărate și cu ele trebuie să fii prudent, pentru a nu cumpăra obiecte ținute de totdeauna în magazin, fiindcă nu a putut fi vândute!“

O moștenire fantastică

TÂNĂRA miss PAYNE PAYSON, în frageda vârstă de... un an, fiica d-lui Charles S. Payson din Texas (Statele-Unite), a moștenit dela bunicul ei, **Mr. Payne Withney**, mort de curând la San-Francisco, fantastica sumă de 125 milioane de dolari, ce i-a fost lăsată prin testament.

Norocul tinerei Misss, — care este pusă la adăpost de griji pentru totdeauna și care va fi una din cele mai bogate „partide“ ale viitorului apropiat, — ne-a inspirat un mic calcul, pe care-l supunem cetitorilor noștri:

125 milioane dolari = 20.000.000.000 lei, calculat la cursul de 160 lei dolarul.

Douăzeci de miliarde !!! O sumă, care întrece cu 6 miliarde, întreaga emisiune monetară a României.

Această sumă; depusă pentru fructificare, cu modesta dobândă de 4 la sută pe an, formează un venit anual de lei 800.000.000 (opt sute de milioane), ceace revine la un venit lunar de circa 66 milioane.

Pe zi, ar însemna 2 milioane jumătate, iar pe oră, calculând ziua de 24 ore, revine un venit de 100.000 lei.

O sută de mij de lei pe oră !!! Și notați că la această enormitate, este calculat numai venitul, capitalul rămânând neatins, în toată această calculație.

Cine n'ar voi să fie în locul fericitei moștenitoare ?

De la lume adunate

DEVOTAMENT.

— Ești o fiică bună, devotată?
 — Da. N'o să mă mărit înainte de-o să se mărite mama.

CONSECVENT.

— Ce-i cu tacămurile de argint, pe care ți le-am împrumutat? Par'că spunea că n'o să le ții multă vreme.

— Nici nu le-am ținut. Le-am depus la Muntele de Pietate.

Stânca Desnădejdiei

de E. Boureanu

UPĂ două zile de zburci-
cium, marea începuse a
se potoli. Talazurile vu-
iau tot mai surd, prin-
se — parcă — de mâ-
nie împotriva astâmpă-
rului ce urma să le în-
cătușeze. Printre norii
— cari împânziau apu-
sul — soarele își ițâia,

din când în când, genele însângerate. Chi-
purile mateloților — supte de trudă și ne-
somm — se 'nturnau tot mai des spre lu-
mina sură a apusului, care trebuia să le
desvăluască, dintr'o clipă în alta, limanul
făgăduitor de hodină al țărmlui sicilian.

Din adâncuri neștiute, veniau țipetele
coriolanilor ca încreștături de pilă pe oțelul
unui ferăstrău. Catargele trosnau tot
mai rar între pârghiile întinse. Comenzile
răgușite fremătau nervoase, în aerul umed
al nopții ce începuse să învăluie cuprinsul.

Un val urias — adus de cine știe unde, ca
o ultimă protestare a duhurilor îndărjite
ale mării — apărură fără veste. Poala-i fran-
tă izbi corabia, o aplecă pe-o coastă, apoi o
ridică sus și o prăbuși în clocotirea sfăr-
măturilor lui.

Nava trosni prelung, cu oftatul resemnat
al femeiei ce-a încercat ultima împotrivire.
Chipurile — ușurate pe o clipă de încordă-
rea grijii — se aprinseră. Mateloții prin-
scurt pârghiile. Vorbe repezi se 'nhorbo-
tară cu pârăiturile trupului bătrân al va-
sului.

Dela pupă porni o injurătură spăimântă-
toare iş desnădejduită, apoi strigătele de
groază izbucniră printre velele distrămate.
Privirile echipajului străfulgerară, apoi se
'ntunecară tăntuite de vedenia îngrozitoare
a unei năluci negre, ce se ridicase — deoda-
tă — înainte ca un pumn urias și amenin-
tător al stăpânitorului mărilor.

Mâna îmi alunecă, umedă de pe perva-
zul de care mă încătușase groaza. O zdrun-
cinătură puternică mă rostogoli brusca la
picioarele cârmaciului. Când deschisei o-
chiul, tot cuprinsul mi se păru stăpânit de
infățișarea — înfiorător de măreață — a
chipului său plecat încotrova, încovoiat par-
că sub fascinarea unei vedenii împrăstie-
toare de moarte. Ochiul — dilatați peste mă-
sură — îi ieșiau din orbitele luminate de-o
putere nevăzută.

Sării îngrozit. Mâna cârmaciului întinsă
— ca spre apărare — în golul întunecos,
mă prinse vânoasă de umăr și glasul-i hor-
câi serijelat:

— Il vechiol!

Ii urmări ținta privirilor inspăimântă-
toare, și nu știu dacă groaza ori realitatea,
îmi desfășură în noapte, pe întunecimea
necunoscută de care ne apropiam ca atrași
de un magnet, fantasma străvezie a unui
urias bătrân ce-și ridică mâna, abia contu-
rată, cu gestul nelămurit al unei amenin-
tări sau al unei izbăviri.

O nouă zmucitură mă rostogoli pe pun-
te. Simți o fierbințeală la tâmplă, apoi to-
tul se cufundă într-o noapte adâncă și căl-
dută.

Când mă deșteptai, stelele sclipiau în a-
dâncimile nemăsurate ale cerului. Pâlpâi-
rile focului dela furnal, aruncau răsfrân-
geri arămii, pe fețele mateloților adormiți.

Cercai să ridic capul și-l scăpai pe scân-
dura umedă pe care eram întins. O durere
scurtă mă săgetă prin tot corpul. Atunci
îmi aminti de ultima clipă de conștiință, și
— fără să vreau — gemui.

De alături de mine se ridică cineva și o-
chii lucitori ai cârmaciului — îngăduit să
se hodiniască — mă cercetară scrutători.

— O, Madona!... Ai văzut?

— Taci!... Nu știu.

Brațul lui vânjos tăia în văzduh liniile
crucei.

— Acum a trecut... Nu-i nimic.

— Taci!... Mi-e groază.

Și amuțirăm.

Trecuseră câteva ceasuri — poate câteva
clipe — care, totuși mi se păzură veșnicii.
In preajmă nu se auzia decât plescăitul
cadențat al valurilor și vuetul acela ne-
hoiărit și-atât de ademenitor al întinderi-
lor apei. Cloșca își adunase puii — ca stropi
de aur — în năvalnicul lumilor cerești. Co-
coșul căpitanului își trâmbiță prelung stri-
garea din urmă a nopții. Vedeniile întune-
ricului începuseră să se distrame.

Mă întorsei, încet, cu fața spre Renzo —
cârmaciul.

Nu dormia. Cu mâinile împreunate sub
cap urmăria — parcă — cine știe ce năză-
rire din golurile care ne 'nvăluiau.

Mă simți. Totuși păru că-și vorbește sieși:

— Ne-a cruțat... M'o fi cunoscut el, după
cum l-am cunoscut eu? Și buzele urmără
să i se miște, ca și cum și-ar fi răspuns ce-
va, sau ar fi vorbit vedeniei aceleia atât
de depărtate acum.

Frica îmi pierise și o curiozitate neînțe-
leasă mă scormonia. Îl întrebai, destul de
încet totuși:

— Să fi fost adevărat?

Pe buzele bătrânului lup de mare apărură
un surâs slab, batjocoritor, care pieri ime-
diat într-o întipărire de teamă și venerație.
— Așa sunteți voi, cei tineri. — alergați
după nălucirile vieții și nu știți să înțele-
geți și să vă temeți de viața nălucilor.

Tăcu. În vorbele lui Renzo era un adevăr
de netăgăduit, al cărui drept înțeles cercam
să-l limpezesc în lumina lui deplină.

După câteva clipe acesta urmă:

— Ai văzut?... Desigur că vei fi văzut, —
dar n'ai crezut. De aceia te-a și prăbușit
„bătrânul”, — pentru că altă dată să crezi
și ceiace nu vezi... Intre credință și realita-
te e aceiașă legătură ca între viață și moar-
te... Oamenii cred azi numai în ceiace văd,
— cu toate astea nu pot vedea tot în ceiace
ar trebui să creadă. Când mori, sufletul ți
se duce lin, se desprinde de tine ca un a-
bur ușor, pe care ochii nu-l pot desluși și
mintea nu-l poate crede aievea... Dar ce în-
telegi tu din toate acestea?...

Cârmaciul se apropia mai tare. Îi simți
răsuflarea acra de tutun prost, îndelung mes-
tecat între gingiile lipsite de dinți.

— Acum, spune-mi... l-ai văzut?

— Da... l-am văzut...

— Știi cine era?

— Nu!

— Nu ști, dar ai vrea să afli... Așa sunteți
voi, cei tineri, — nu știți dar ați voi să vi
se spună pentru ca — mai apoi — să ră-
deți de neștiința celor ce „le știu”...

Tăcu. Părea că se gândește la ceva foarte
îndepărtat. Apoi vorbi:

— Și vrei să știi?

— Da!

— Și nu vei zâmbi, chiar dacă nu vei
crede?

— Nu!

— Să nu surâzi, pentrucă dacă întâmpla-
rea te va aduce încă odată pe lângă stânca
lui, „bătrânul” te va pierde...

Mateloții dormiau din ce în ce mai greu.
Nu se auziau decât chemările schimburilor

și scârțăitul molcom al velelor nenumăra-
te.

Cârmaciul urmă:

— Ai văzut?... Acela era „Stânca Desnă-
dejdiei” iar bătrânul era duhul ei... un pec-
car pe care l-au mistuit vremurile și dure-
rea lui răzbunătoare, pe colțul acela de pia-
tră, ce țâșnește de veacuri din mijlocul va-
lurilor... A fost o clipă — dar gestul lui
ne-a izbăvit... Uneori o face. Asta o știu
toți cei vechi, și sunt destul de bătrân în-
sumi ca să-ți spun că... eu o știu tare de
mult...

De mult, tare de mult... „Stânca Desnă-
dejdiei” era ceiace o și astăzi: un loc pus-
tiu, greu de abordat, chiar pe vremurile cele
mai liniștite. Doar dracul, pirații și nebu-
nii se puteau primejdui să-și lase ancora
între stâncile ei...

Acolo trăia Antonio Sparbo — om trecut
și tăcut — care nu se 'nveselia decât atunci
când — după zile de lipsă — deschidea u-
șa coicioabei lui, plămădită din scânduri de
năvi pescuite pe valuri îndepărtate, și când
Suci — grecoica — ieșea în vârful lim-
bei și din tremurătura patimii:

...Dal lungo mar'

Vieni, t'aspetto,

Bell' marinar'...

Dar astea nu le-a văzut nimeni — deși
multă vorbesc — pentrucă nimeni n'a pă-
truns în taina cuprinsului aceluia.

De unde era Antonio, — cine știa?... De
ce trăia acolo?... Nici năia.

Numai, într-un amurg începu să se des-
facă din zări trupul sprâncen al unei coră-
bii de coastă... Venia drept spre Stânca des-
nădejdiei...

Numai câteva timp nava făcu cap spre
sud. Părea că vrea să facă ocolul stâncilor
acelora blestemate. Dar — dela o vreme —
în lumina nehotărâtă a revărsatului de
stele, se deslușiră farurile roșietice ale va-
sului, ca doi ochi mari și scrutători în noap-
te. Se vedea că vroiește să acosteze... Apoi
corabia se îndreptă repede spre insulă și
stopă...

Cârmaciul nu părea străin paraginilor
acelora. Era singurul loc în care un vas pu-
tea să-și zvârle ancora fără primejdie.

Trecu iarăși vreme. Nici o mișcare. Co-
rabia părea deșartă... Nici o suflare. Era ca
și cum ar fi călăuzit-o duhuri necurate.

În vâltoarea valurilor, între horboia de
stânci a țărmlui, cerca o împotrivire jocu-
lui neastâmpărat al valurilor. Aplecat înai-
nte, ca o fiară la pândă, acesta veghea.

La miezul nopții o luntre se deslipi de
„Epaminda”... Așa se numea corabia aceia.

Opt vase tăiară, vânoase, drum spre țăr-
m. Luna începuse să mijiască din înde-
părtările ioniene. Marea era liniștită. Și de
dincole, din adâncurile nevăzute, până la
barcă, se întindea un pod pe lame arămii,
jucăușe neastâmpărate, care săltau lute și
se schimbau — pe lături — în sclipituri al-
bicioase, albastre, vinete, până se pierdeau
cu totul în întunecimea întinderilor apei.

— Puncte de aur în calea noastră! —
vorbi cârmaciul.

— Dar și pete însângerate pe largul ei...
semn rău! — îi răspunse cineva, un mari-
nar voinic ca un catarg.

Luntrea înainta mereu până când cârma-
ciul — sprinten ca un strop de spumă — sări
pe muchia unei stânci și trase barca, în-
tind-o locului...

Luna se înălța tot mai sus. Era atâta lu-
mină încât se vedea ca ziua. În liniștea cea-

(Va urma)

Sporturi de Iarnă

CE DE ZĂPADĂ! Ce de zăpadă! Muntele are aerul unei tinere mirese, ale cărei voaluri se târăsc până în vale. Tăcerea e atât de mare că pătrunde în urechi, și pare că o auzi.

Sub tălpile groase, zăpada înghețată scoate gemete de șoarece zdrobit. Un tren uruie, undeva, departe...

E așa de frig, că însuș zgomotul e înghețat. Văzduhul nemișcat miroase a chiciură. Pe câmpurile de zăpadă nu se simte nici un miros și poți să consideri nasul ca un obiect de lux.

Skyori, pe crestele Munților stâncoși din Colorado, (Statele Unite).

Ce sunt sporturile de iarnă? E gloriificarea alunecășului!

Patina, skiul, luggul, bobsleighul, skeletonul, tobogganul, totul este bun! Dar numai alunecarea pe zăpadă sau gheață se poate socoti ca sport de iarnă. Ați putea foarte bine să puneți pe scara d-voastră coli de portocale sau banane, dar cu accesoriile acestea, nu puteți pretinde că faceți cu adevărat sport de iarnă. Plimbarea în auto pe ski, va fi deasemeni considerată ca un exercițiu sportiv, numai în cazul când veți străbate Siberia sau Alaska.

Să încercăm să trecem în revistă diversele mijloace de a aluneca pe zăpadă, care sunt în uz în ținutul zăpezilor. Pentru ce n'am începe cu skyul?

Zăpada e semănată cu pete mici negricioase, care fac să semene cu o oală gigantică de lapte, unde s'au înecat mai multe muște. Mai deaproape recunoști că sunt ființe omeneste cu picioare uriașe. Trebuie să fie desigur familia lui *Little Titch*. Mai deaproape constatăi că sunt simpli amatori de sky.

Ca să faci sky îți legi de picioare două patine lungi de lemn, ale căror extremități anterioare sunt răsucite ca niște papuci orientali. Te înarmezi apoi cu două bastoane și te ridici din înălțimea unei pante de zăpadă. N'ai altceva de făcut acum, decât să scobori. Vedeți deci cât e de simplu! În josul pantei, skyeurii experimentați, exe-

Sportivul american, se pricepe la pescuitul peștilor și pe timp de îngheț. Printr'o copcă, săpată în gheață, scoate prada în undiță

cută un viraj savant; ceilalți, întrebuintează un procedeu empiric, dar eficace: frânează cu turul pantalonilor.

Ca și skyul, patinajul este un sport vertical, — pe cât posibil. E deasemeni un sport matematic: începi să trasezi pe gheață zerruri, indiciu de nulitate, apoi încerci opturi, apoi cinciuri, apoi treiuri. Când ești capabil să scrii o dată istorică, știi să patinezi. Luggul, tobogganul, skeletonul sunt părinții unei familii, în care bobsleighul este „l'enfant terrible“.

Fie că stai pe un *luge*, sau ești pe *skeleton*, deschizi picioarele în așa fel ca să ia

forma unui V majuscul, inițiala cuvântului „viteză“.

E vorba apoi să cobori pe o pistă înghețată, între două povârnișuri de zăpadă, în felul bagajelor, care se descarcă din tren, în Gara de Nord și care sunt aruncate pe peron. Dar bagajele au asupra lugeurilor avantajul, că ele sunt duse, până la punctul de plecare, de un hamal. Lugeurul, Sisif modern, trebuie să-și ridice vehiculul cu propriile lui mijloace, apoi „*Parvenu jusqu'au faite il aspire à descendre*“.

Un muzicant elvețian, își poartă instrumentul în spate, mergând cu sky-urile spre satul vecin, unde trebuie să cânte la o petrecere.

Dacă ajunge întreg până jos, nu-i mai rămâne decât să se suie din nou. Aceasta-i o școală admirabilă de perseverență.

S'a făcut târziu. Lumini roșiatice se ridică din valea albastruie spre câmpiile de zăpadă. Caraimanul incendiat, se odihnește pe un soclu de umbră. Piscurile lui roșiatice, ca un metal în flăcări, care se sting puțin câte puțin, se pierde către bolta cerească.

Muntele Postăvaru, din spirit de contraziere, e violet.

În câteva minute, această luminație se transformă.

Electricianul de pe vârful Caraimanului aprinde lumini portocalii; acela de pe vârful Postăvarului, replică prin proiecțiuni albastrii. Apoi luna bucălată, îndepărtează un nor ca pe o cortină și intră în scenă.

Și acum hai să luăm o ceașcă de ceai.
Sinaia, 1928. PAUL B. MARIAN

Plimbare cu sania în munții Elveției

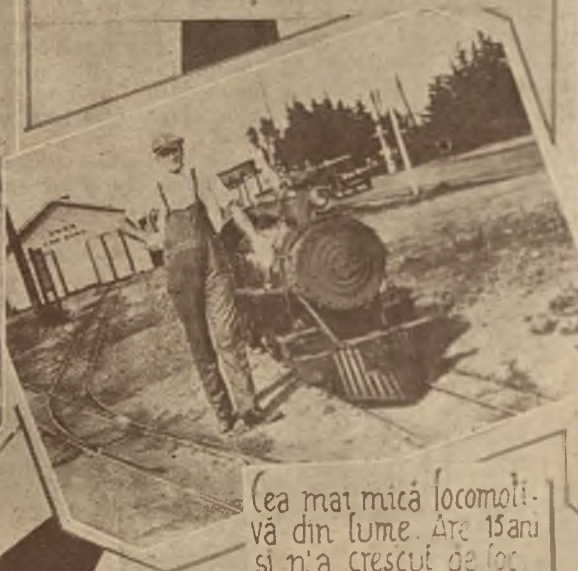

Un salt îndrăzneț cu „bobb“-ul la Montreal (Canada).

CURIOZITATI

O mască originală la un concurs de dansuri mistice.

Cea mai mică locomotivă din lume. Are 15 ani și n'a crescut de loc.

Bunicul? Nu, ci o pasăre oribilă la vedere, care trăiește în fundul Africii.

O inovație pentru automobiliste! Pudra, ruj și oglindă în butonul claxonului de pe volan.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Uite cum străng studenții londonezi, fondurile necesare operelor de binefacere.

O familie de pingvini a pornit la plimbare în grădina zoologică din Londra.

Într'un institut din Shanghai, copii cari nu se tin drepti sunt siliti să umble târâș.

Stop! Până și mucusul biciclist își oprește vehiculul la semnalul serpențului pe o stradă din Londra.

Oameni

f a p t e s i d e e i

Maresalul italian Cadorna a murit

Prima fotografie a lui Mussolini in cercul ja miliei.

Dr Doumergue presedintele republicei franceze deschide o expozitie de navigatie la Paris

Dansatoarele "Roover-Sisters" ultima senzatie a Parisului.

Un tape-chilbriest

Cablenia de indieru "Piele de cal" seamneaza in cartea de aur a Parisului cu ocazia recente sale vizite in Franta.

Un profesor american tine o prelegere studentilor pe bordul unei academii plutitoare.

Heinrich Mann, celebrul scriitor german, divorteaza de sotia sa, pentru a se casatori cu D-ra Trude Hesterberg artista de muzic hall.

Seful preoilor lui Dalai-Lama a filmat de curand.

(2)

Deci, rămăsei în pădure, iar Vidra, cu farmece femeiești nespuse, cu multă drăgălășie, mă învăța tainele haiducescului meșteșug.

Câteva luni după aceea, îmi cunoașteam meseria minunat. Mă întindeam în iarbă, cu urechea la pământ și auziam cum s'apropie, de departe, harabaua boierească; mă aruncam la botul cailor, îi opream, întindeam pistoalele în pieptul surugului spăimântat, în vreme ce Dragodan sărea în calească și jefuia pe negustorul bogat, pe grecoteiul fudul, ori pe prea sfântul episcop, ce se afla înăuntrul și căruia nici prin vis nu-i trecuse așa ceva.

Iată că dela o vreme, o poteră se ivi în împrejurimi...

Schimbarăm pădurea și ne căutarăm oștași noi, ca să fim mai mulți și să luptăm cu arnăuții, la nevoie.

În scurtă vreme, ceata noastră număra douăzeci de băeți, afară de căpitanul și de Vidra. Eram bine hrăniți toți, bine îmbrăcați și aveam flinte și pistoale din belșug. Din zi în zi, trebile ne mergeau mai bine. Îndrăzneala căpitanului și mai cu seamă apropierea Vidrei, — pentru care ne-am fi aruncat în foc cu toții, — ne făcea să ne pregătim credința când era vorba de vreo trașnică ispravă.

Vidra să tot fi avut douăzeci și opt ori treizeci de ani, când îi stă femeii mai bine, când e smeura mai coaptă și-ți lasă gura apă s'o culegi.

Nu semăna deloc a țărăncă, ci mai curând a boieroaică fugită dela părinți. Mâinile îi erau albe și subțiri, iar glasul ei avea un farmec moldovețesc, care ne vrăjia. Rădea cu toată fața: fruntea, ochii, dinții strălucitori, toate îi rădeau; și când rădea, i se făceau gropițe în obraz și bărbie...

Avea păr bălai, împletit în două coade, lungi și groase, care se legănau și săreau ca doi șerpi de aur, când pe spate, când pe pieptul plin, cu săni rotunzi, ca merele și tari ca piatra. (Stăi mă Părvule, și nu te infierbânta, stai că firul din poveste înainte mult mai este!...)

Și cum vă spuneam, flăcăii moșului, ne uitam cu toții la ea când umbla legănându-se pe mijlocul subțirel, cu mâna reze-mată în soldul bogat și toată tinerețea codrului se inflăcăra, înnebunea și scrășnea din dinți, în jurul moldovencei vrăjite, care se uita lung în ochii noștri și ne ispătia cu toț felul de făgăduințe, în privirea verde, tulburătoare.

Adeseori, când întâlnea vre-un flăcău singur, se uita cercetătoare împrejur, apoi se repezia la băiat, îl prindea în brațe și-l săruta lung, de-i strivia buzele și i le mușca până la sânge. Apoi, se departa, roșie toată și ne ruga:

— Să nu mă spui, auzi?

Și firește, nici unul dintre noi nu îndrăznea s'o spună cumplitului Dragodan.

„Să nu te joci cu focul!”, spune o vorbă veche. Să nu te joci cu focul, că te pârlești!... Se vede că Vidra nu știa tâlcul acestei zicători, altminteri s'ar fi ferit să glu-

miască așa cu noi și să ne înnebuniască pe toți, cu jocurile ei vinovate.

Iată că dela o vreme, nu-și mai risipia sărutările și străngerile în brațele tuturor, ci le păstra numai pentru unul din noi, Sandu, în mreața căruia căzu și Vidra, după cum noi toți căzuserăm în mreața ei...

Sandu Haiducul era mai tinerel ca noi toți și-i ziceam fata mare, așa era de sfios, așa de repede i se împurpurau obraji.

Oare căpitanul o fi băgat el de seamă, că Vidra era îndrăgostită de Sandu? Nu știam... Da' știam atâta, că dela o vreme, era mai întunecat la față, mai tăcut și mai sălbatec ca înainte. Părul și barba îi creșteau în voie și i se încolăceau...

Ce urîț părea Dragodan, când te uitai la el și la Sandu!

Și cum ne era milă, de bietul nostru căpitan!

De multe ori, ne gândeam să-i dăm de gol vinovata legătură, dar nu îndrăzneau, așa de mult ne fermecase Vidra pe toți... Care din noi s'ar fi încumetat să-i facă răul cel mai mic?

Într-o seară, stam turcește cu toții, ca astă-seară, în jurul unei căprioare ce se perpelea pe jărătec. Ne jucam flăcăurile roșii pe obraji...

Dragodan ședea pe-un bușean; cu mâna dreaptă ținea pe Vidra de mijloc, iar cu stânga mângăia lădița protopopului.

— Uitați-vă bine la mine, copii...

Eu sunt un om fericit, fiindcă am două avuții... Mai întâi am pe Vidra, comoara mea cea vie, pe care soarele o sărută și vântul o alintă; și mai am comoara asta ascunsă, pe care nici soarele, nici stelele, nici vântul n'o ating vreodată...

Furați-mi una din aceste comori — și vă omor, sau mă omor! Dar, cum vă cunosc bine, dragii mei, nu mi-e frică... Vă iubesc pe toți, ca pe frații mei și vreau să închin cu voi în cinstea comorilor mele!

Și-și duse plosca la gură, bând adânc, cum o să fac și eu acușica, să mai prind ceva putere!...

...Și Moș Stan inghiți odată sdravăn și urmă.

Câteva zile după această ciudată vorbire a căpitanului, Vidra și cu Sandu pieriră. Bietul Dragodan era frânt de durere. Cu noi se purta mai blând ca totdeauna. Ne mângăia pe obraji și ne vorbea cu multă tristețe în glas. Apoi, dintr'odată, mahnirea îi trecu și numai că-l vedeai mâniat, tunând și fulgerând:

— A! Ticăloșii!!! A! Lupii dracului! Vulea dracului! Câtea afurisită! A! Căinii! A! dacă i-ași prinde! A! cum m'aș răsbuna! A! Ce mai răzbunare!

Așa duidea căpitanul și se înrăia din zi în zi. Nu mai cânta doine. Nu mai dădea săracilor din câștigul nostru. Sărea la gâtul drumetilor ca o fiară și-i sugruma fără nici o părere de rău și-i junghia cu mare poftă și nesăț.

Degeaba ne căzniam noi să-l mai îmbunăm. Urla și ne dădea dracului pe toți pe urmă hohotea în lacrimi și ne săruta.

Într-o noapte, mă luă deoparte și plângând potolii îmi mărturisii:

— S'a isprăvit!... S'a isprăvit cu mine! Viața mi-e sfărâmată! Nu mai sunt eu!

M'am înrăit, am turbat și mi-e frică. De mine, de voi, de banii mei mi-e frică...

Apoi, în șoaptă:

— Haiduce Stan, ajută-mă... Vreau să îngrop lădița... Vreau să-mi ascund singura comoară ce mi-a mai rămas...

— Să te-ajut, căpitan!

Dragodan luă două sape, se ridică lada grea pe umeri și ne îndreptarăm spre stejarul din mijlocul poianii. Pe vremea mea, stejarul era înalt și înfrunzit căi o pădure întreagă... Abia târziu, scum vreo 10 ani l-a izbit trăznetul, de l-a făcut jălania care este astăzi.

Era o noapte de vară, cu seceră de lună pe cer și fără pic de nor. Se vedea ca ziua. Săparăm o gropă mare, sub stejar, spre Soare-Răsare. Înainte de a îngropa lada, Dragodan o deschise și-am rămas încrămențit de toate câte-mi văzură ochii. Ce bogății! Ce cruci bălute în nesimțate, ce punzi pline de lire turcești, ce însele strălucitoare și ce salbe și cercei! Neam de neamul meu n'a văzut și n'o să vadă așa comoară!

— Văzuși, Stane? Toate bogățiile astea, pentru ea le ținem! Nu mă gândiam decât la ziua când om avea destulă avere, ca să poposim urdeva, la poala munților, departe și să trăim scolo, neconșcuiți de nimeni, odihniți și rețușniți... Vream s'o gătesc ca pe o zână din povestă, cu strale de mătase, cu sălbi grele pe grumaz... N'a vrut s'accepte! Să-i fie de bine! Am să împart cu altele averea asta...

Deocamdată, vere Stane, jură-te că n'ai să spui nimănui ce făcurăm noi aici! Hai, arunca pământul pe comoara mea... încă... încă... Haiduc s'o așupăm, ca nici soarele, nici stelele și nici vântul să n'o bată...

Făcui legământ, să nu spui nimănui de lădița îngropată printre rădăcinile stejarelui. Dragodan mă sărută pe frunte, rupse câteva crăci și curățându-le de tot, risipi frunzele pe pământul proaspăt răcolit și le călca în picioare, ca nimeni să nu cunoască locul.

Apoi ne întoarserăm printre tovarăși, fără să suflăm o vorbăliță.

Nu mă dumiresc însă, cum se făcu de aflară toți, peste trei zile, de isprava noastră? Să ne fi pândit cineva să fi bănuit ceva cineva?! Nu știu!

Știu însă că ceva timpii se petrecu a treia zi.

(Va urma)

Ingrijiti-vă Dinții

la

Proteza dentară

DENTIȘTII ASOCIAȚI

Str. Biserica Enei 14

Extracții, plombe, dinți artificiali

în toate sistemele.

Prețuri moderate. Inlesniri de plată.

Consultații 8—1 a. m. 2 jumătate

8 p. m. Teleton 338127

Le n'au vazul ochii europenilor

IMAGINA acoperită de un văl, dela Sais, sfânta sfintelor, din templul lui Iehova, despărțit de ochiu omenesc, prin faldurile grele ale unei draperii aurii, cămăruțe în piatră, ascunzând misterele sacre ale lui Ammon și Osiris — ah! erau buni cunoscători de oameni, acei preoți, păstrătorii unor culturi de mult dispărute, unor lucruri sfinte de mult prăbușite în goluri.

Brahmanii sunt și ei una din cele mai vechi preoțimi funcționând și azi, și cari pot să dovedească fără greșală și fără stirbitură existența lor, până în timpurile a-calea legendare, când strămoșii noștri — arienii, — au învins pe oacheșii indigeni ai Indiei, dracoizii.

Și ce ar fi putut oare excita mai mult fantezia omenească, decât întinericul acela mistic, decât acele naive închipuri despre încăperile misterioase, în care preoții spuneau, că locuște Dumnezeuia tainică și de neapropiat.

Un publicist german, H. K. Heiland, a-tras de deslegarea onora din aceste enigme, după ce a călătorit mult prin țara mis-

intreagă, se afla un han de care puteam face uz, după obiceiul anglo-indian, trei zile și trei nopți.

O baie, un whisky and lada, apoi porni nerăbdător spre templu. O scurtă plimbare pe o alee de bătrâni și imenși **banyani**, și în fața mea se ridică un castel puternic, e-

vechiului loc sfânt, ale lui **Jalagandar Ishwara**, Zeul „care locuște în apă”.

Spre largă împrejmuire de ziduri, duce o cărare îngustă. Un loc larg, având de jur împrejurul lui clădiri, șiruri de banyani, iar la dreapta templul lui Shiwa, ținta singurului meu pelerinaj.

Imediat la stânga Kalyan-Mandapam-ul, desigur cea mai mare minune a artei dăltuirii, pe care o posedă India. Reprezintă un fel de pavilion, urcându-se trepte-trepte. Frontonul (fațada) îl formează o serie întreagă de animale fabuloase, întărate și crispată, tăiate în monoliți uriași, între acestea, de exemplu, un călăreț în luptă cu un tigr.

Din curtea exterioară duce o Gapură mai mică, un mai mic turn-portal, în curtea interioară a templului, împrejmuită de un rând de arcade. În curtea aceasta poporul

Hallul dela intrare al Sfintei Sfintelor

terelor — India, — scrie apoi următoarele: De ani de zile străbăteam în lung și în lat India și ardeam mereu de dorința de a pătrunde odată în interiorul unui templu hindus.

O întâmplare petrecută la Madras, mă făcuse însă prudent. Nu lipsise mult să fiu sfâșiat în bucăți de o mulțime fanatizată, fiindcă îndrăznisem să fotografiez Sfânta Sfintelor, pe când era purtată pe un car triumfal, cu prilejul unei serbări religioase.

Intr-o zi povesti unui englez de mult stabilit acolo, despre dorința mea și acesta îmi răspunde:

— **Damned easy!** (Cât se poate de ușor!) Du-te cu automobilul d-tale la V. — depărțare numai de vreo 500 mile, — o veche cetate cu temple — hindușii au fost scoși afară din ea, din cauza unei rebeliuni. Monumentele sunt admirabil întreținute!

Peste câteva ceasuri, plecam la drum. În mica localitate, în care am ajuns după o cale foarte obositoare, de aproape o zi

Partea interioară a portalului principal

xact așa cum îl aruncase aci pumnul unui tiran temut.

În dosul cenușului de fier al turnurilor greoaie, se ridicau pământurile delicate și

Arcadele din față ale Kalyan Mandam-ului

verzii ale palmierilor și frunzișul mai întunecat al banyanilor, iar între ele formele fantastice ale **Gopurei** turnurile-portale ale

Priveliște dinspre Mandapam spre curtea din față

nu avea voie să intre, ci numai casta brahmanilor, urmașii acelor cuceritori, cari și-au păstrat până azi aproape întreaga înfățișare europeană, cu pielea aproape albă.

În mijlocul acestei aeriene imagini arhitectonice, o imagine, pe cari puțini europeni au văzut-o, se ridică întunecat și de neapropiat, lăcașul sacro-sanct, o clădire joasă, care trădează încă din exteriorul său, severa mizantropie și gustul pentru tainic al castei preoților. Dintr'un fel de pionas semi-obscur cu coloane frumos împodobite, o ușe duce într'un gang aproape complet întunecos, primind lumina numai printr'o foarte îngustă spărtură în zid. Gangul acesta înconjoară o celulă dublă, pătrată înconjurată de jur împrejur de o rigolă de apă. Ultima din aceste celule conținea altădată simbolul zeului **lingamul** (phallus), o piatră conică. Cultul de odinioară al celor trei divinități :Brahma, Vishnu și Siwa a apus și el ciudat, în această religie inițială, cum s'a întâmplat cu culturile atator popoare antice.

Un loc deteriorat în coloana de piatră arată, unde se afla altădată acest obiect al venerației unei mulțimi fanatice.

Obiectul însuș a dispărut. Poate distrus în taină, în decursul veacurilor de către brahmani.

Cum să ne păstrăm tinerețea

de LAURA

IN NOUL SĂU volum: „Un prânz de gală”, marele nostru prozator, N. Pa-trascanu are o năvălă intitulată „Pen-tru bal”. In ea, — după multe detalii de un comic savuros, care ne redau viața chinuită a soțului unei cochete de provin-cie, — autorul ne spune că tânăra eroină în ajunul faimosului bal, la care trebuia să vină și un ministru „de la centru”, a stat două zile în pat, ca să fie „fresă” la obraz.

Apoi ne descrie cu același humor plin de veracitate, cum frumoasa și-a pus capul la aburii ce ieșeau dintr-o căldare de apă clocotită; cum apoi și-a netezit pielea cu creme, etc. etc.

Ei bine, cu toată ironia magistrală, ce însoțește aceste detalii, două lucruri reale, care au existat în toate timpurile, în viața femeilor ce s'au îngrijit de frumusețea lor, nu sunt de fel de disprețuit.

Primul, e odihna. Deplina odihna, în calm, întuneric, cu o masă ușoară, e unul din cele mai puternice cosmetice pentru înfrățirea unui ten. Fără a ajunge la exagerarea eroinei, din nuvela d-lui Pa-trascanu, care nu s'a sinchisit nici de casă nici de masă, nici de bărbat, două zile încheiate numai ca să stea în pat, voi sfătui pe dragile mele cititoare, ca atunci când vor să fie excepțional de frumoase, să se închidă câteva ore în camera lor, să stea întinse pe un divan, cu un strat de cold-cream bun pe obraz.

Cât despre aburii de apă, ei s'au între-buinaț de frumoasele egyptene, de ate-niene și romane.

Astăzi, doctorii cari elaborează legi ca-tegorice în materie de îngrijire a feței, în Institutele de infrumusețare, au părerile împărțite în această privință.

Pe când unii spun, că nimic nu e mai strașnic, pentru reanimarea tenului și buna circulație a sângelui, alții susțin că aburii molesesc mușchii și țesuturile.

Fără a fi de părerea nici a unora nici a celorlalți, eu voi sfătui pe frumoasele mele cititoare, să-și expună fața aburilor, de două ori pe săptămână, după ce au uns-o bine cu cremă.

Apoi, după ce începe transpirația, un masaj bun cu ghiță sau zăpadă, va reda toată tonificarea dorită țesuturilor.

O ZI PE SĂPTĂMÂNĂ LA PAT

Revenind la cele de mai sus, cu privire la odihna în pat, voi spune că unele frumuseți renumite, ca *Ninon de Lenclos*, d-na *Récamier*, etc., își petreceau jumă-tate din viață, întinse pe frumoasele „chaisse-longues” unde primeau vizite, cochetau, flirtau.

Astăzi însă, când sportul a năvălit în toate straturile sociale, femeia modernă, cu greu poate rupe câteva clipe, care să le destine odihnei.

Totuș cunosc unele frumoase, care odată pe săptămână, stau în pat, nu mănâncă decât fructe și iaurt, păstrând tăcerea deplină în semi-întuneric.

Pentru a pune însă în practică acea-sta, trebuie bogăție, multă independență și putere de a impune tuturor din jurul nostru, liniștea deplină.

BAILE DE FRUMUȘETE

Mai de mult, romanele frumoase, fă-ceau băi de lapte, de vin, de fragi zdro-biți, de zeamă de vițel etc. Astăzi femeia modernă se mulțumește să-și toarne în baie câte un litru de apă de Colonie și să fiarbă cel mult în apa băii, câte un săcu-leț cu țărățe.

Odinioară, la băile publice, masezele ungeau corpurile puțin cam pârtoase ale

cochetelor, cu un fel de ghips, care odată curățat, smulgea după el, toți perii ino-portuni.

Azi, chimia a inventat diferite depilato-rii inofensive, dintre cari cel mai minunat este *Eau Dixor*.

E o apă care întinsă pe piele, peste câ-teva minute o lasă netedă ca porțelanul. Tot cu aceeași apă, în care am miuit ușor vârful unui chibrit înfășurat în vată, ne putem aranja sprâncenele, lăsând numai o linie subțire, ca trasa de un creion.

CÂTEVA APE DE FRUMUȘETE

Eterna, clasică apă de frumusețe, între-buinață cu mult succes de multe cochete renumite, este următoarea:

Apă de roze 100 gr.

Glicerină 5 gr.

Tinctură de benzoe 1 gr.

Amestecați bine această apă lăptoasă, apoi ștergeți-vă seara obrazul cu ea, cu o bucățică de vată.

Minunat de-asemeni pentru ten e ames-tecul de lapte dulce, în care ați picat câ-teva picături de lămâie.

Îl întindeți seara pe obraz, așterneti de-a-supra o mască de olandă, iar a doua zi di-mineata, vă spălați fața cu țărățe de mig-dale, apă caldă și ungeți cu o cremă bună.

Lupta științei împotriva obezității

LUPTA împotriva îngrășării, a luat în ultimul timp o formă nouă și surprin-zătoare. Ea devine amuzantă și câte odată tragică. E ca desfășurarea unui roman, ce se complică din ce în ce mai mult.

Azi, savanții proclamă că obezitatea nu e ceva caraghios, că ea mărește procentul morții și că dă naștere la o mulțime de maladii fatale. Foamea, drogurile, extrac-tele de thyroïdă, nu mai sunt întrebuințate. Cura generală, adoptată astăzi, consistă în exerciții regulate, domoale, într'un regim bine chibzuit, care nu mai e o dietă și însăfășit în măsuri luate pentru reedu-carea bucătarilor și bucătăreselor.

S'a constatat de exemplu, că în Statele Unite obezitatea era cauza a numeroase de-cesuri; că nici un drog, în afară de extractul de thyroïdă, nu poate provoca slăbirea; că 90% din cazurile de obezitate, erau dato-rite lăcomiei.

Chirurgii au constatat și ei, că obezii au mai multe riscuri pentru sănătatea lor, decât cei slabi. Operațiile sunt mai peri-culoase pentru obezi decât pentru ceilalți.

În consecință, în scopul de a se com-bate obezitatea, s'a fondat la New-York, o clinică specială, unde pacienții obezi sunt tratați de specialiști.

Dr. Bauman, conducătorul acestei clinici declară, că nu e nimic extraordinar în acest tratament. Când cineva mănâncă mai mult decât are nevoie, surplusul de alimente se acumulează sub formă de grăsime. Trebuie să se reducă cantitatea de alimente sau să se activeze belșugul de energie.

Pentru aceasta nu e nevoie nici de dro-guri, nici de alți agenți similari. Majoritatea pacienților din această clinică sunt femei. Mai întâi fiindcă ele sunt mai predispuse decât bărbații la îngrășare și apoi fiindcă se îngrijesc mai mult de exteriorul lor.

Aceste femei își au mașina lor, servitorii, cari le execută ordinele, locuința la oraș și la țară, bucătări artiști.

Trebuie să li spună, să nu mai mănânce alimente prea bogate; să meargă cel puțin trei kilometri în 45 minute, în fiecare zi

Poșta mea

FERNANDA P.

Tenul d-tale scumpă cititoare, trece prin-tr-o fază critică provocată de întreaga d-tale stare generală. Consultă un doctor, Ia tonici. Fă gimnastică de cameră; dacă, nu ai cum, și nu are cine să te învețe mișcă-rile, cumpără-ți o coardă de sărit, dela „Universel” sau alt magazin și sări în fiecare dimineață pe ea, când te scoli din pat. Fă-ți apoi o fricțiune bună, umedă, cu apă și alcool urmată de o fricțiune uscată pe tot corpul.

Pentru ten propriu zis, o cremă de cali-tate bună, fără toxice va face să dispară creșturile premature.

Vladislava B. Pentru coșuri pe față, de oare ce foarte multe dintre cititoare îmi cer remedii, voi da un tratament amănunțit, în numărul viitor la rubrica mea: *Cum să ne păstrăm frumusețea.*

Cât pentru gene și sprâncene, aplicăți în fiecare seară cu degetul, un strat ușor de ulei de ricină proaspăt. Veți obține curând rezultate bune.

Lyca. Împotriva nasului lucios, suspen-dați orice cremă și ștergeți-vă bine fața, seara și dimineața cu ulei de migdale. De două ori pe săptămână, ștergeți nasul și tenul cu o bucățică de vată miuită în următoarea soluție:

Menthol

Alcool

Ether

partii egale.

Orice farmacist v'o poate prepara.

Recomandare. Împotriva pomelilor ne-gre și piscuților, vă sfătuiesc să vă adresați prin scrisoare, „Iust tuiului de infrumusețare” din str. Sf. Constantin Nr. 1, unde veți găsi niște produse admirabile.

LAURA

și să facă dimineața și seara exerciții de gimnastică suedeză timp de zece minute. Rezultatele variază.

Adesea medical trebuie să facă educația croitoreșelor, bucătăreselor, etc.

Una din teoriile, care sunt combătute mai mult de medic, e ideea, că înaintând în vârstă, omul trebuie să crească în greutate fizică. Orice excident de greutate la orice vârstă, — e o povară și cere o sforțare a inimii și a organelor vitale.

E care rațional, ca pe măsura ce cor-pul nostru își pierde puterile, noi să-l silim în eforturi din ce în ce mai mari?

Această logică impresionează totdeauna pacienții clinicii de mai sus.

O întrebare însă: grații, cari vor să slă-biască, pot să-și... domesticiască lăcomia lor?

MODA

Varietăți din lumea modelor

SUNTEM ABIA în pragul Carnavalului și iată că *Moda*, ca o femeie răsfățată și capricioasă ce este, s'a și săturat de cele arătate în colecții și vitrine astă toamnă și visează noutăți, gândindu-se la decretule ce va da în primăvară, care vor fi ascultate orbește de milioane de supuse.

A vorbi deci despre moda de primăvară, în plin sezon al iernii, când Moș Crăciunul abia și-a scuturat sacul de jucării și căciula de zăpadă, ar părea un non-sens, dacă nu am cunoaște de mult fanteziile tiranei invizibile, care tronează în fotoliile marilor case de modă și ne obligă să purtăm pălărioare de pai în Ianuarie și „niches” de catifea, în luna lui Cuptor.

Ei bine, aceeași tirană, se ocupă de cele ce vom purta în Aprilie 1929 și iată o rochiță din crêpe de chine „bleu sombre” brodată cu mici inele aurite de diferite mărimi, care va încânta desigur, pe multe din noi:

Un secret ce se șoptește la ureche, e acela al portului costumului dintr'o bucată. „Une seules pièces”, formă „princesse” din jersey de o calitate foarte fină.

Ele se vor purta pe un dessous extrem de subțire și vor da unei femei tinere și bine făcute, înfățișarea unei statui vii. Cât despre celalalte, care nu mai beneficiază, sau nu au fost dăruite nici când de natură, de un corp à la *Gretta Garbo*, ele se vor mulțumi să se scandalizeze, să-și ațâțe soții, să se revolte alături de ele, mai știu eu

ce? Aceasta însă, nu va împiedica pe frumusele triumfătoare, să treacă zâmbind, cu simpla scuză pe buze: „C'est la mode”.

CEA MAI MODERNĂ PALĂRIE

Păros, parcă ar fi scos de pe spinarea unui ursuleț, feutrul care e azi ultima expresie a modei, ar părea lipsit de grație, aspru și urât, dacă nu ar fi mătăsoasă extrema lui moliciune.

Senzația elegantei, care-și plimbă degetele pe astfel de feutru, e complicată. Surpriză plăcută, voluptate a pipăitului: Căci superbul feutru are catifelări nebănuite care-și dau un farmec deosebit.

Forma cea mai nouă a pălărioarei, confecționată din feutru păros e aceea dințată. Ea pare extrem de simplă de executat, totuși ne trebuie o bună modistă, care să știe să taie, să potrivească deliciosul „bonisou”, ce va fi foarte reușit în nuanțele de gri sau chiar negru lucios.

UN PARADIS AL MILIONARELOR

Rivalizând în frumusețe cu „Coasta de Azur” a Europei, *Miami* localitatea divină din Florida (America de Nord) furnică de cele mai luxoase bogătașe ale Statelor Unite.

Concursuri de modă, concursuri de fru-

Stânga: O expoziție de mode, pe plaja dela Miami. Dreapta: când la noi suflă viscolul, bogătașele americane, se plimbă pe plaja din Miami, îmbrăcate în superbe pijamale.

REGINA MODEI ÎN GERMANIA

Puțin cam planturoasă, cu piciorușele cam măricele, dar cu un zâmbet și înfățișare de Junonă, apare regina modei la ultimul concurs, ținut de curând la Berlin. Ca semn al regalității, d-ra *Alice Hope* aleasa Berlinului, poartă o diademă de cele mai veritabile strassuri, pe capul ei mândru.

Ca profesiune de toate zilele, regina modei e „mannuequin” la marea casă de modă Götz.

Oare nu se va găsi un rege al automobilelor, sau altor vehicule la modă, care prin mijlocul a numeroase „Rentenmarken” să păstreze *Alicei Hope*, haina de hermină, instalată vremelnice pe albi ei umeri? Se poate că da.

mușete se țin lanț, sub palmierii cu frunza eternă, iar pe când elegantele noastre tremură, înfășurate în blănuri mai mult sau mai puțin exotice, sau combină cu prietenele toaletele pentru Balul costumat al Presei, frumoasele din Miami se plimbă în pijamale fanteziste, care imprumută un aer de veșnic bal deglizat, plajei însorită a Floridei.

Printre ele, vom avea în curând surpriza plăcută de a vedea fixată pe pelicula indiscretă, poate și pe româncuțele noastre, care odată în Florida, nu vor lipsi să vadă Miami, perla Americii.

Încălțăminte modernă

Șoșoni-cizme, cari se poartă foarte mult acum. Se pare că elegantele noastre și-au dat în cele din urmă seama, cât de mult se

expun, umblând în pantofi abia acoperiți de galoși minusculi.

Șoșonii înalți, ca cei din ilustrația noastră sunt foarte moderni în Suedia cea plină de zăpezi.

Semnul civilizației

După o catastrofă maritimă, câțiva inși scăpând, au dat peste o insulă pe care au socotit-o pustie. După multe peripeții au dat peste un copac cu un spânzurat.

— Slavă Domnului, suntem într'o țară civilizată! — a exclamat unul din ei.

COMPARAȚIE

— Artista asta plânge ca un vitel!
— Dece s'o faci mai tânără decât este?

NEURALGINE
„JURIST” VINDECĂ
DURERILE DE CAP

PAGINA SPORTIVĂ

Un bilanț sportiv: Anul 1928

Activitatea sportivă a anului 1928, se încheie, din multe puncte de vedere, dacă nu cu un apreciabil deficit, cel puțin cu un nivel staționar față de rezultatele înregistrate în anii precedenți. Nota dominantă a acestei activități a fost în schimb patima neînfrântă dusă în domeniul periculoasei politice sportive. Și cum politică fără servilism sau nepotism nu se poate concepe, vom avea o imagine exactă și caracteristică a unui domeniu pe cari cifrele aride nu vor putea adesea să-l profileze în linii prea distincte.

Exceptând unele inerente favoruri, — datorită perfecțiunii regulamentului și spiritului superior de care este mânăta instituția supremă de conlucrare, F. S. S. R. s'a reușit totuși a se împedica, în bună parte, decernarea laurilor celor cari nu le merită.

Astfel în FOOT-BALL

după disputarea campionatelor regionale — circa 12 — primii clasajați ai ținuturilor respective s'au intrunit în competițiunea dotată cu trofeul național și deschisă exclusiv campionilor. Aproape toate partidele au fost contestate: frecvențele iregularități pe care s'a desfășurat concursul, au oglindit fidel mentalitatea orientală și redusă încă dominantă în țară. După o limpezire mai mult sau mai puțin satisfăcătoare a situației, eliminând succesiv adversarii — printre cari și pe fostul campion Chinezul (Timișoara) — se întâlnesc în finală, la Brașov, Colțea din localitate și Jiul din Petroșani. Brașovenii, mai energici cuceresc întâietatea, în urma unei lupte aprige și se consacră campioni naționali pe 1928.

Pe tărâmul internațional domnește la noi o inconceptibilă sărăcie de matchuri. Neglijența de a angaja partidele din vreme și o reputație nu prea excelentă, deasemenea inexplicabilă, ne-au împiedicat a urma pilda altor națiuni cari știu utiliza cu prisosință arena de foot-ball, nu exclusiv pentru o plăcută diversivă și o rațională cheltuire sau acumulare de energii, ci și în scop util de propagandă. Accidental ne-am găsit și noi o victimă: Turcia în drum spre Olimpiada dela Amsterdam a ținut să-și etaleze mediocritatea la Araç, unde a cedat echipei noastre reprezentative.

Diverse cluburi particulare joacă onorabil în fața unor cluburi străine.

ATLETISMUL

Este poate ramura sportivă cea mai puțin pretențioasă ca mijloace bănești, dar în schimb cea mai atracțivă. Dacă, după opinia profanilor, foștii admiratori ai sângeroaselor corride se pasionează azi pentru matchurile de box, o cursă pedestră în care se aduce mișcarea corpului la o adevărată virtuozitate și provoacă printr-o sosire strânsă aceleași palpații spectatorilor, nu poate deasemeni cuceri interesul masselor? Chestiunea este în funcție numai de abilitatea conducătorilor, cari din păcate lasă la noi de dorit. O bună pricepere în materie cere specialitate și administrație. Ori nici unul din cele două elemente nu sunt de aflat la cei ce au datoria să îngrijească de soarta atletismului românesc.

În campionatul național s'au obținut din aceste motive rezultate submediocre. Neajutat peste Carpați, de unde altădată se recruta elita reprezentanților României, atletismul a intrat în faza-i ultimă de agonie. Dacă nu se vor găsi imediat soluțiile impuse de criticul situației, sucombarea este iminentă.

Se remarcă un început satisfăcător de cultivare a alergării denumită „cross”. Cu acest prilej se evidențiază ostașul Ilie Nicolae de care „Realitatea” s'a ocupat.

La Olimpiadă, echipa noastră, după o de-

filare ireproșabilă în concertul tuturor poezelor și după o cheltuire a fondurilor adunate cu căciula se întoarce în patrie cum a plecat...

BOX

Spectacolele pugilistice se înjghebează în acest an foarte frecvent. Se organizează în urma succeselor repetate, primul campionat național rezervat profesioniștilor. La categoriile mici titlurile rămân vacante în așteptarea unor demni pretendenți. Începând de la pană și trecând prin clasa ușoară, semi-mijlocie, mijlocie, semigrea și grea. câștin centura: Marin Alexandrescu, Nicolae Vilău, Dumitru Călinescu, Umberto Martini Lancia, Dumitru Teică și Dumitru Pavelescu. Alți doritori de a fi gratificați cu favorurile, titlurile, lansează provocările respective. Mai notăm din rândurile profesioniștilor performanțele unor Marcel Schoenfeld și Moți Spakow.

Boxeurii noștri încep a depăși granițele limitate ale ringului românesc. În străinătate se apreciază în sfârșit excelentul material băștinăș. Lipsa unor suficiente organe de îndrumare împiedică și aci meritata dezvoltare. În schimb Bucureștii devin piață pentru străinătate. Ni se oferă pe preț ridicat valori depreciate, cari își încearcă norocul în cele patru puncte cardinale. Apărătorii culorilor noastre nu au prilejul să-și măsoare decât arareori forțele cu adversarii dela cari își pot însuși folositoare cunoștințe.

Titlul este apărut numai de două ori, la categoria grea, de Pavelescu care reușește să și-l conserve.

F. S. S. R. obține un strălucit debut cu amatorii săi. La reuniunile profesioniste aceeași furnizează ades prologul. Matchurile sunt savurate de spectatori cari apreciază la justa ei valoare clasa unor Lucian Popescu, Gh. Popescu, Gheorghe Covaci, etc.

Se dispută campionatele regionale ale Munteniei cari dau rezultatele:

Categ. muscă: Lucian Popescu.

Categ. cocoș: Stamate.

Categ. pană: I. Milea.

Categ. ușoară: D. Cinteza.

Categ. semi-mijlocie: G. Axioti.

Categ. mijlocie: M. Gorgescu.

Categ. semi-grea: I. Oprescu.

TENNIS

Din păcate domnește la noi încă falsa credință că tennis-ul este apaniatul snobilor, sau al celor cu dare de mână. Din aceste motive, manifestațiuni de calitate superioară, și chiar cu caracter internațional nu reușesc să atragă în tribune decât un rar mânăunchi de spectatori, mereu aceiași. Cu toate aceste inconveniente și dovedind o tenacitate ce merită laude neprecupețite, conducătorii sportului alb perseverează. Munca lor neobosită este încununată de succes. În cupa Davis, competițiunea la care în 1928 participă 25 de națiuni, România este sortită a înfrunța la București reprezentanții Belgiei. După diverse matchuri în cari excelează așii noștri Mișu, Lupp și Doerner cucerim o splendidă victorie cu 5—0. Presa străină comentează rezultatul cu simpatie.

Campionatele naționale, cele internaționale și întâlnirile în vederea cupei Cămarășescu se bucură de un nu mai puțin însemnat succes moral. Participă o seamă de rachete consacrate și diverși străini, Lupp și Doerner, sunt de astă dată întrecuți de bucureșteni. Exceptând această surpriză, semnalăm și victoria lui Botez asupra lui Doerner, remarcând că tânărul invingător care cedează de justetă în finală, se consacră ca element de viitor.

RUGBY

Acest sport, cu atributul „al balonului oval” se practică cu intensitate numai la Bu-

curești, fără a fi atins însă proporțiile înregistrate de football asociațiunea. Se înfișează un timid început de activitate, care ulterior câștigă în vigoare, la Petroșani, grație inițiativei harnicei grupării, Jiul.

În campionatul național, probă disputată exclusiv de echipele din Capitală, după tranșarea unei vechi rivalități cu Stadiu Român și Sportul Studențesc, Tennis Club Român, decanul rugger-ilor, își însușește titlul.

Cupa „T. C. R.” înregistrează un deosebit succes.

Cu un activ demn de atenție se încheie recentul turneu în Italia al Tennis Clubului. Din trei partide, se arborează în două, drapelul românesc, în admirația fraților latini.

SCRIMA

Un sport pentru propășirea căruia nu se lucrează cu trâmbe și surle, ci modest, dar cu spor caracterizând stilul de muncă al sârguitorului președinte al Comisiunii centrale de specialitate, deputatul Dinu Căstianu. Toate săbile lucrează intens, reușindu-se în același timp grație unui deosebit tact a se obține însăși dorita împăcare cu Federația de Scrimă, care, de dragul reușitei, aderă la F. S. S. R. Însemnăm două probe internaționale: în prima contra Poloniei, România înregistrează un deosebit succes la Lwow unde trăgătorii noștri obțin meritata aplauze unanime.

La Olimpiadă, deși lipsită de prețioasele servicii ale căpitanului ei, echipa noastră, condusă de căpitanul Mihail Savu ne apăra cu demnitate.

NATAȚIE

Se organizează în Cluj, primul campionat național de scamă, în care regiunea Muntenia — sperăm că nu gospodăria poloneză este cauza, — strălucește prin absență.

La București au loc mai multe reuniuni și probe de campionat învederează că se inaugurează o nouă eră. Din păcate Constanța, Galați și Brăila nu acuzează după cum le dă posibilitatea împrejurările.

SPORTURI DE IARNĂ

La Sinaia au loc anualele probe naționale ale sporturilor de zăpadă. Patinajul este practicat mai intens. Se înfișează în

CICLISM

Se resimte lipsa unui velodrom în Capitală. Alergătorii bucureșteni sunt de aceea mai huni pe șosea. În diversele probe oficiale cedează concurenților provinciali, la Brăila.

Legătura cu cicliștii ardeleni este sub raporturile consolidate de cel zece ani dela Unire.

A. VOGEL

HIGIENA DENTARĂ
CLINICA ULTRA-MODERNA
BUL. ELISABETA, 17 Etajul I (CAJA RĂDION)
Telefon 302/33

Plombe

Extracțiuni fără durere

Denturi în aur, platină, cauciuc

Diagnostic precis prin Radiografie

Deschisă foaie ziua

INLESNIRI DE PLATĂ

Rubrica Cinematografică

Charlie Chaplin și noul său film „Luminile Orașului”

REALIZAREA noului film, a lui Charlie, „CITY LIGHTS” (luminile orașului) e pe sfârșite, așa că putem să dăm în vileag toate amănuntele despre acest film, care se pare că se va sfârși cu o nouă căsătorie a lui Chaplin.

Dar o căsătorie adevărată, iar nu pe ecran.

Căci Charlot e din nou îndrăgostit și e gata să uite legământul ce l-a luat, după ce s'a despărțit de fosta lui soție.

Cine e acest suflet care l'a atras din nou pe omul nostru Chaplin în mrejele dragostei?

Dar vom vorbi la urmă despre ea; acum vom da câteva amănunte asupra noului film: „CITY LIGHTS”.

„Luminile orașului” este — un film pur sugestiv. Această producție nu-i făcută pentru ochi, ci pentru suflet. „Luminile orașului” va fi desigur mai puțin „public” de cât celelalte filme a lui Chaplin, chiar mai puțin decât „Goana după aur”.

Să povestim scenariul? Dar are atât de puțină importanță! Ce-i interesant în această nouă producție, este felul cum, a înțeles Chaplin să redea viața reală a unei metropole. El ne arată marele oraș, așa cum este. Fără nici o ezitare. Ne arată în toată goliciunea lor mizeria și bogăția și orgiile din localurile de noapte. Nu lipsește nici tinerii și nici tinerele, care visează să „facă cinema”, asaltând studio-urile, înarmați cu un stoc ineputabil de fantezie, cu o formidabilă ardoare, dar cu prea puțin talent și cu mai puțini dolari în pungă.

ochii unui bărbat ce o fixa cu insistență. Desigur că nu fu surprinsă, știindu-se frumoasă. Dealtfel nici cel care o fixa nu o lăsa prea rece, cu toate că era între două vârste și părul îi era alb pela tâmple. La esire, tânărul grup, fu întâmpinat de

CHAPLIN într-o scenă burlescă, dormind în bae

insistentul personaj ce se recomandă *Charlie Chaplin*, și care ceru foarte simplu frumoasei provinciale, să-i fie parteneră în filmul ce-l pregătește.

Persoanele care au luat parte la realizarea acestui film — și sunt persoane pe al căror cuvânt te poți bizui — afirmă cu certitudine, că Charlot a fost cucerit de această ființă mică și dragălașă. De altfel într'un cerc intim s'a sărbătorit logodna lor.

Fi-va această căsătorie mai fericită de cât cealaltă? Dumnezeu știe!

Ecouri cinematografice

HAYAKAWA REAPARE PE ECRAN. — Cunoscutul artist japonez — despre care se șvonește că s'a împușcat, a reapărut pe scena unui varieteu din Statele-Unite; iar acum a fost angajat de o firmă din Hollywood — „Metropolitanstudio” — pentru a juca un film în care va avea ca parteneră pe *Fanny Fard*.

POLA NEGRI ȘI BERNARD SHAW. — Pola Negri, care a fost de curând la Paris, pentru a pune bazele „Sindicatului pentru producerea de filme franceze”, a sosit la Londra. Sosirea ei în capitala Angliei e în legătură cu declarațiunea ei, prin care își exprima dorința de-a juca într'un film extras după o operă a scriitorului englez Bernard Shaw. Se pare că dorința îi va fi satisfăcută.

E foarte probabil, că ea va fi Cleopatra în viitorul extras după piesa lui Shaw „Cezar și Cleopatra”.

FILM ȘI RADIO. — O curioasă dar interesată experiență a fost făcută de stațiunea de radio din Frankfurt. S'a citit auditorilor două acte dintr'un film polițienesc și apoi s'a cântat partitura originală a acestor două acte în timp ce erau transmise prin radiofotografie. După aceasta, orchestra stațiunii a executat și restul actelor, și amatorii de radio au trebuit să deducă acțiunea filmului. Mai multe răspunsuri au și fost înaintate juriului.

Unde mergem ?

CINEMA „Trianon” reprezintă filmul „Tarevičul” cu *Ivan Petrovici*.

CINEMA „Select” proiectează „Ispitele Trupului” cu *Emil Jannings* în rolul principal.

CINEMA „Elite” reprezintă cele mai frumoase filme de salon.

CINEMA „Scala” continuă cu mare succes revista „Vin Bibicule”. În afară de această revistă se mai reprezintă și un interesant film.

CINEMA „Boulevard” reprezintă o comedie cu *Buster Keaton-Malec*: „Sportiv din dragoste”.

Poșta cinefililor

Brutus. — 1) Dolores Costello, c/o The Standard Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood, Calif., U. S. A. 2) Filmul n'a rulat în Capitală așa că vă voi da lămuriri în No. viitor. 3) O. T. are de 30 ani.

Sava Carasava. — Dieterle Wilhelm, Berlin-Wilm, Jenaerstrasse, 8.

Nora. — Lars Hanson, c/o Metro-Goldwyn-Mayer, studio, Culver City, California, U. S. A. Ellen Kurti, München, Thorwaldsenstrasse, 21. Karinna Bell, c/o „Mon Ciné” 3, rue de Rocroy Paris (X-e). Elga Brink, Berlin W 50, Pragerstrasse, 31. Diomira Jacobini, într'un număr apropiat.

Marie Weber. — 1) Numele acesta ni-e necunoscut, poate să fie însă o greșeală de comunicare din partea dv. Reveniți cu amănunte. 2) Heirich George nu și-a comunicat adresa. 3) Bruno Kastner, Berlin-Charlottenburg, Storenstrasse, 3. 4) Francisca Bertini, c/o „Mon Ciné”, 3 rue de Rocroy Paris (X-e).

Nory. — Lilly Damita, c/o United Artists studio, Hollywood, Calif., U. S. A. 22 de ani. Nu-i căsătorită. Ii puteți scrie în limba franceză.

Lilly A. — Sylvio de Pedrelly, 30, rue Victor-Ugo, Levallois-Perret (Seine), France. Genica Micsirio, 10 avenue du Pavillon-Sully, Le Pecq (S.-et-O.) France. Constance Talmadge Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood, Calif., U. S. A. Agnes Petersen Mosjoukine, Berlin W. 15, Kaiserallée, 21. Brândușa Gorzăvescu și Lyen Dyers nu și-au comunicat adresele. Vi le procur într'un număr apropiat.

Solo. — Petrovich, c/o Rex Ingram studio, Nice. Hans Stüve, Berlin—Friedenau, Ronnebergstrasse 5 a.

Adina N. — „Ufa”, Berlin, S W 68, Kochstrasse, 6—7. Regisor „Metropolis”; Fritz Lang, Berlin—Wilmersdorf, Hohenzollern-damm 152.

Gheorghe Iacob. — În Italia sunt 10 case de filme. Adresa cărei case doriți?

Coryse. — Pentru adresa Petrovich vezi răsp. Solo.

Do. And și Et. — Greta Garbo, Joan Crawford și John Gilbert, c/o Metro Goldwyn-Mayer, studio, Culver City, California, U. S. A. Douglas Fairbanks și Ronald Colman c/o United Artists studio, Hollywood, Calif., U. S. A. Willy Fritsch, Berlin-Charlottenburg, Kaiserdamm, 93.

Glückman—Dumbravă. — Comunicați-mi de urgență adresa dv.

Stojovski. — Evelyn Holt, Berlin, Darmstätterstrasse, 2.

Maghiar Petru. — Pentru adresa artistului român Missirio vezi răsp. Lilly A. Eliza la Porta, Berlin, Kurfürstendamm, 138.

And. Nastasi. — Jeanne Helbling, Paris (XIII-e), 18 square Carpeaux. Pierre Batcheff, 11, rue Gédillot, Paris (VII-e).

CHARLOT, cu papagalul său „Rudy”, care joacă un rol principal, în „Luminile Orașului”

Charlot vrea să dea prînz acest film. un răspuns injuriilor și calomniilor ce i s'au aruncat cu prilejul divorțului său.

Dar cum a descoperit Charlot pe noua sa parteneră, pe *Virginia Cherrill*, această tânără fată care și-a făcut un debut atât de strălucit în „City Lights”?

Astăvară, *Virginia Cherrill* s'a îndrăgostit spre Hollywood, cu speranța, nu de a fi remarcată de vreun regisor, ci de a revedea o prietenă de școală, *Sue Carol*.

Într'o seară se duse împreună cu prietena sa și cu mai mulți tineri la „American Legion Stadium”. Rotindu-și curioasă ochii în vasta sală, — ca una care nu mai fusese la asemenea spectacole, *Virginia* întâmpină

Bătrânul

de ION PAS

Povestire din război

PE BĂTRÂN L-A LOVIT o schijă de obuz în vara asta, la Mărășești, fracturându-i piciorul. Bătrânul e leat vechiu, însă țara nu l-a ținut, ci i-a pus o traistă'n spinare și o pușcă'n mână, să se lupte cu neamțul.

Acuma e'n spital. Il îngrijește o domnișoară mică, studentă'n medicină. Ea îl pansează de patru luni de zile, cu alintări de copilă dragdlașă și bună. Vine la patul lui:

— Ce mai faci? Ai dormit bine? Dar n'ai mâncat de loc. A, să știi că mă supăr....

Il mângâie pe frunte. Bătrânul oftează:

— Mă doare, domnișoară.

— O să treacă. Să vezi cum te faci bine.

Trec zilele de iarnă. Rana se închide din zi în zi. Domnișoara e foarte mulțumită. Bătrânul devine mai senin. Nădejdi sfioase îi încolțesc în suflet. La pansat, merge din ce în ce mai rar. Li vorbește fetei cu sufletul deschis și cu multă încredere.

Domnișoara îl ascultă, zămbind.

Intr-o zi i-a spus cu mulțumire:

— Ești gata. Fii vesel, că ai scăpat de ce a fost mai greu.

Era călduț afară, zi de Februarie. Se topia omătul de pe acoperișuri, — și în sala de pansamente nu mai plutia par'că mohoreala din totdeauna.

Bătrânul a simțit deodată o bucurie mare. A privit-o cu recunoștință pe fata mitilică și bună care îl îngrijea, și i-a șoptit:

— Să trăești, domnișoară....

Și se simțea ușor, așa de ușor că îi venia să alerge de colo până colo, ca un copil. Dar piciorul îi era înfășurat în ghips. Și deodată se întristă:

— Domnișoară... Să trăiești, domnișoară... Dar cu piciorul meu? Mă gândesc că, poate, nu s'o îndrepta osul, și atunci, domnișoară....

— A, să nu ai nici o grijă. O să mergi aproape cum mergeai și înainte. Cel mult dacă... Dar nu, nici pomeneală de cărjă sau de băț. Ai să vezi peste două săptămâni, când îți vom tăia ghipsul, cum ai să te îndrepti. Și-i zămbește cu voe bună.

Astăzi este Duminecă, zi frumoasă de primăvară cu soare cald și ciripit de păsări.

Chiar și'n spital e altfel. E lumină multă în salon și bolnavii sunt mai înviorați. Se mișcă liberi de colo până colo, rânile nu-i mai dor.

— Fraților, a venit primăvara.... Hei, când eram acasă.... Pe timpul ăsta ieșam la câmp, bădeți, și ziceam că toată lumea este a mea. Ce vremuri, măi bădeți....

Pătrund adieri prin fereastra deschisă. Răsună un glas vesel: „Hai ghiocci frumoși!” Oamenii se simt îndușoși:

— A venit primăvara!

Și rămân pe gânduri, cu ochii mari, deschiși.

Bătrânul e cam trist. L-a tulburat dimineața de început de Martie cu freamăt violent.

Domnișoara intră zămbitoare pe ușă. A venit din oraș într-o haină subțire, cu fața roză de sănătate și cu'n buchet de ghiocci în mână:

— Bună dimineață! Ce faci? A venit primăvara.... Uite, au ieșit ghiocci. Am scăpat de iarnă și necazuri. E așa frumos afară! Fii vesel că astăzi îți vom da ghipsul jos.

Ochii domnișoarei râdeau de bucurie. Bătrânul o ascultă, mișcat. Și deodată i-a pierit întristarea. Pace, primăvară și ghiocci frumoși... Domnișoara care îi scoale ghipsul și-i vorbește cu atâta voe bună... Haide, să fie vesel! Ce-a fost, s'a dus de mult, pribegia, războiul, durerile de aci...

Acum domnișoara îi taie ghipsul. Bătrânul simte o fericire mare. Parc'ar fi un copil. Ii răd ochii în cap.

Domnișoara a terminat. Ii privește piciorul, examinează plaga și-i pipăie atentă locul unde a fost fractura.

Bătrânul o urmărește cu încordare. Dacă nu-i vindecă? Dar nu. Domnișoara se'nseminează. Il cheamă pe doctor, il examinează și acesta și-i spune:

— Ești vindecat, bătrâne. Osul e fierț, dar să fii cu băgare de seamă. Să nu te miști din pat. Altminteri o pățești. Rămâi fără picior. Ai înțeles?

— Da.

Bătrânul n'a înțeles nimic. Gândurile lui roiau în altă parte. Bucuria îl năpădisese. Deaceia, cum intră în salon și-l coborâră sanitarii jos de pe targă, el ceru două cărji. Vru să se lase cu totul pe picior, dar simți o durere. Il ridică. Totuș nu se descurajă. Așa-i la început.

— Fraților, merg! strigă el cu o bucurie nestăpânită.

Merge printre paturi, în sălături de broască. Râde singur, se uită drept în jos, și-i foarte mulțumit.

Bolnavii îl urmăresc cu'n zămbet. Ei văd că bucuria lui nu prea are temeii, căci piciorul îi atârână ca o ghiulea.

— Măi, bădeți, măi, ce e'n sufletul meu! O bucurie mare. Măi, îmi vine să zbor, să cânt și să vă pup pe toți. Răbdare, măi copii. O să se facă pace și-o să mergem a-

casă, la ai noștri. Hei, ce-o mai fi pe-acolo? Or fi crezând că am murit de mult, și ne-au făcut poameni.

Se oprește:

— Uite, ce vreme afară. Un rai nu altceea. Au înverzat salcâmi în grădina. Bre, acasă la noi o fi și mai frumos.... Acasă o fi mai mare dragul... Ce vremuri, măi bădeți....

Iar pornește din loc. Străbate salonul până'n fund, apoi o ia spre ușă. Deodată se oprește. A zărit-o pe Domnișoara mitilică și bună care l-a îngrijit, pe domnișoara care l'a mângâiat și l'a vorbit frumos.... Vine spre el să-i întrebă ce face. Când l-o zări umbland....

Râde ca un copil și pornește cu repezi-cine. Are un gând: să meargă până la gună, apoi să se întoarcă: „A, te-ai dat jos? „Da, domnișoară!” „Păi, poți umbli?” „Pot, domnișoară!”

Și ea o să râdă cu bucurie.

Iată, este aproape. S'ntoarce brusc. Ea îi spune ceva, el vrea să-i răspundă. Se împiedică însă, într-o cărjă, vrea să se cumpănască, se izbește și în cealaltă. Căde, cu piciorul betos, strămb, într-o parte. O troznitură surdă, o durere cumplită'n șold. O păclă i se pune pe ochi. Aude ca în vis glasuri înspăimântate. Simte o mână caldă. Pe urmă, pași greoi. Mână caldă a făcut loc altceia aspre care îl pipăie atentă.... Un glas tremurat povestește ceva:

— Domnule doctor, a căzut... S'a împiedicat de cărje....

Mână cea mare îl pipăie din nou. Liniste adâncă. Apoi:

— Hm... Greu de tot... I-am spus să stea în pat. Fractură foarte gravă. Trebuie amputat.

ION PAS

Serbarea americană „Thanksgiving”

Central University Library

În fiecare an, spre sfârșitul lunii Noiembrie, poporul american serbează cu deosebită solemnitate „darea mulțumirii”, „Thanksgiving”. Acesta e un frumos și vechiu obicei la americani.

El a luat naștere în primul an al așezării primei colonii pe continentul descoperit de Columb. Bieții pioneri, veniți de pe celălalt țărm al Oceanului, într'un conuenent nou, acoperit cu păduri virgine, plin de bălării și de fiare sălbatice, au despărțit câteva pogoane de pământ, le-au săpat și apoi au plantat porumb, cartofi și o mulțime de alte vegetale trebuincioase traiului. Toamna, când au cules prima roadă a sforțurilor lor, pionerii s'au adunat la o masă comună, și înainte de a lua din această masă au mulțumit lui Dumnezeu pentru bunurile cu cari-i învrednicise. Mulțumirea a fost cu atât mai fierbinte, cu cât de această roadă depindea viața lor. Căci proviziile aduse din Europa, se epuizaseră.

De atunci situația s'a schimbat mult. Dar cu toată schimbarea situației, obiceiul de „Thanksgiving” a rămas.

Acum, sârbătoarea aceasta are un înțeles mai larg. Dă mulțumiri cerului pentru pâinea de toate zilele fiecare cetățean în felul lui: săracul pentru bucătura de pâine ce nu i-a lipsit dela gură, bancherul pentru suta de mii ce i s'a mai adăugat la capital pe durata anului, fermierul pentru belșugul câmpului, negustorul pentru buna reușită în afaceri și așa mai departe. Inusuș președintele republicii, printr'un discurs rostit în ziua aceea, mulțumește lui Dumnezeu pentru prosperitatea economică a țării.

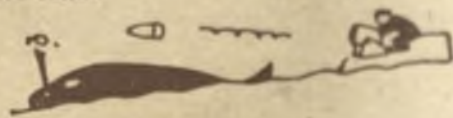
De aceea, ziua de „Thanksgiving” are și un caracter național pentru poporul american.

Un rău de bere

Bineînțeles, o asemenea minune numai în America se poate vedea, pentru că acolo există legea consumării oricărui fel de alcool, fără prescripție medicală.

Or, într-o zi, o mare cantitate de bere a fost descoperită în clădirea de pe 2815 Pittsburgh Ave din Cleveland.

În consecință, șaptezeci și cinci de butoaie de bere, cu un conținut de 5.000 galoane, au fost distruse de către agenții prohibiției. În timp ce mulțimea însetată privia cu jind la răul de bere, ce se sturgea grăbit spre canal.

Calea Moșilor, 53

Mărindu-și localul anonț, onorata cliențelă, că este servită fără așteptare, de către un personal perfect specializat în Tunsori, Ondulațiuni, Manicure, etc.

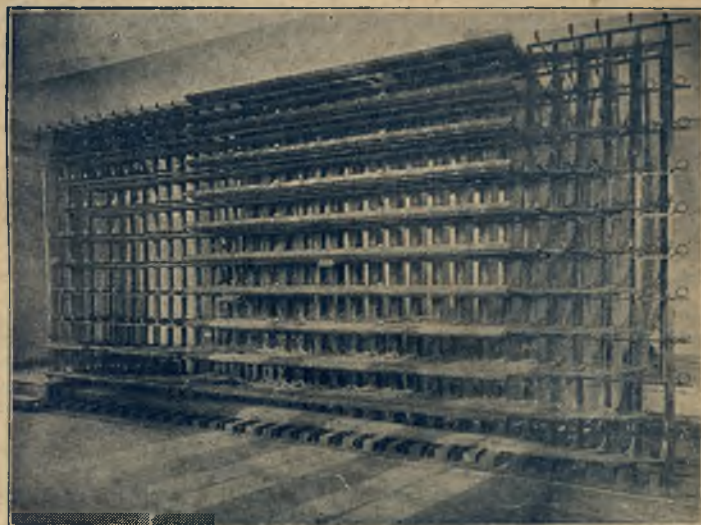
CARMOL — ALINĂ — DURERILE DE CAP

Din toată lumea

Centrala telefonică automată a Bucureștilor

Placa fișelor

Interiorul cu miile de fire

Studentii din Oxford, plecând la un match tradițional de football.

Cursa anuală a primelor automobile engleze, pe distanța Londra—Brighton (65 km). Asistența a întrecut o sută de mii de persoane.

Cel mai mare local de expoziție din lume, a fost inaugurat de curând la Los Angeles.

O manifestație populară? Nui Ci o mare de mere, risipite la soare, înainte de a fi ambalate în lăzi.

(4)

Din pricina sgomotului, și gardianul dela ușă năvălise în sufragerie. Eu deschisei ușa, străbătui curtea și fugii în stradă. Klauudia va veni ea oare? Nu eram îmbrăcat decât cu o pijama și un halat de baie, în picioare aveam papuci. Afară era un ger de crăpau pietrele, dinții îmi clănțneau în gură și eram rebegit de frig. Deodată zării o birjă în fața mea și Klauudia îmi făcea semn. Intr-o clipă mă urcai în trăsură. Doctorița îmi puse o manta caldă pe umeri, iar vizitiul, instruit de mai înainte, dădu biciu cailor. Ne oprirăm la casa Claudiei. Deoarece nici părinții ei și nici vecinii, nu trebuiau să afle nimic, ea urcă singură scara, iar după un timp îmi deschise fereastra etajului întâi. De pe pocletul trăsurii mă urcai în camera ei. Îmi pregătise în taină un rând de haine dela tatăl ei, samovarul fierbea, iar eu cu încetul, îmi revenii în fire. Totuș nu puteam să rămân. Klauudia îmi dete un inel cu briliante, spunându-mi să-l vând, ca să am de unde trăi un timp.

IN LIBERTATE ȘI PE PRAGUL NEBUNIEI

Găsi adăpost în casa unui fost coleg de școală și în săptămânile următoare, mă bucurai de libertatea redobândită, vesel, că părinții nu-mi știau de urmă. Mi-era teamă, că aflându-mi adresa, mă vor interna din nou și că voi fi supus unei paze mult mai riguroase.

Totuș mama izbuti să-mi afle domiciliul și mă rugă stăruitor, să mă înapoiez acasă, făgăduindu-mi că nu mi se va întâmpla nimic.

Așa dar mă întorsei în casa părintească, plin de bunăvoință și cedând totuș ispitei. Mă aflam acum în pragul nebuniei, luptam împotriva ei și trăiam o epocă de chinuri cumplite, mult mai grozavă decât toate aventurile mele ulterioare, oricât de primejdioase ar fi fost.

De astă dată mă zăpăci cunoștința unor negustori dubioși, cari făceau fel de fel de traficuri foarte lucrative. M'am lăsat târât și eu în aceste afaceri, câștigam bani mulți și îmi cumpăram otrava adorată.

COCAINA

Mama mea care mă observa cu deamănuntul recunoscă imediat, cum stăteau lucrurile și încercă toate mijloacele spre a mă desbăra de funestul obicei. Dar în zadar; eu care altădată aș fi făcut orice de dragul mamei, eram astăzi orb și surd, pentru dorințele, pentru chinurile ei. Un singur gând mă stapânea: *Cocaina*.

Mama mea recurse la serviciile unui hipnotizator, dar acesta nu izbuti să mă adoarmă. Atunci părinții se gândesc iarăș la internarea mea și într-o bună zi mă pomenii în fața casei, cu un automobil al Crucii roșii și doi gardieni. Mama mea coborî din mașină, apoi veni la mine. Hotărîrea mea era luată.

MAI BINE MOARTEA!

— Alexandre, așa nu poate să continue, cel mai bun lucru ar fi, să te lași iarăș internat.

— N'are nici un rost, mamă, nu mă las.
— Tata a dat ordin gardienilor, să te ia cu de-a sila, dacă nu te duci de bună voie.
Te rog, dragă, du-te cu ei... Scutește-mă de o astfel de scenă.

— Nu-i las să pună mâna pe mine. Nu mă duc cu ei. Mai bine sar în stradă și o isprăvesc odată cu viața asta.

Mă urcasem pe fereastră — locuința era

D-na ZOUBKOFF, fosta principesă de Schaumburg-Lippe.

la etajul al treilea, — gata să-mi dau drumul în adânc. Mama închisese ochii, incremenită de spaimă.

O FUGĂ AVENTUROASĂ

Mama mea închise ochii îngrozită.

Apoi se adresă tremurând gardienilor:

— Plecați cât mai repede, s'ar putea întâmpla o nenorocire.

Eu coborîi de pe fereastră, abea după ce văzui că mașina cu gardienii se depărtase într'adevăr.

Intr'una din zilele următoare, luai atâta cocaină, încât pierdui cunoștința. Rătăcii în cele din urmă, prin preajma casei și nu izbutiam să găsesc poarta.

Apoi voi să mă duc la un prieten, dar în loc să intru pe sală, nimerii în pivniță, unde erau înmagazinate lemnele. Acolo am rămas până a doua zi dimineață.

Pe la orele șapte, veniră fochiștii; eu sării speriat în sus.

— „Uite!! Iar au venit să te ia la bala-muc“ îmi spusei.

Nebun de spaimă, sării din beciu iar fochiștii, luându-mă drept hoț, alergică după mine.

Spre a mă salva, urcai scara de incendii

până la etajul al VII-lea și de acolo pe acoperiș. Cu desăvârșire ameză, făcui fel de fel de nebunii, aruncam cu ghetele în trecători și în curând o mulțime imensă umplu strada.

Nu știu ce s'ar mai fi întâmplat, dacă în acel moment, n'ar fi trecut un prieten al meu, care recunoscându-mă, înștiință numai-decât pe mama mea.

Intre timp sosise și poliția, care încercă în zadar să mă dea jos de pe acoperiș. Intervenind mama și fratele, mi se dădu un pahar cu apă; sorbindu-l, îmi revenii în minți, coborîi în liniste și mă lăsa dus de poliție la circumscripția respectivă, de unde am fost curând eliberat.

A doua zi avui iar o discuție gravă cu mama, și în cele din urmă primii sfatul ei de a pleca în străinătate, unde aveam și rude, și unde era să încep o nouă viață. Inșă până la îndeplinirea formalităților de călătorie, trebuia să mă las iarăș internat într'un sanatoriu special.

Căpătai însă curând permisiunea, de a ieși singur și într-o zi mă încurcai într'o afacere urâtă, fiind beat.

Având mai mulți bani la mine, decât era îngăduit pe vremea aceea, poliția puse iarăș mâna pe mine; până la judecarea procesului, medicul șef îmi interzise să părăsesc instituția.

Acasta mă îndârji și mai mult și botării din nou să evadesc, de astă dată cu ajutorul unui bandit polonez. Acesta avu o idee bună pentru facilitarea evadării. Propuse să ne ocrotim obrazul cu perne și astfel să sărim pe geam.

Așa și făcurăm și fuga reuși. Izbutii de asemeni să-mi fac rost de bani și de haine, și părăsii Moscova încă în aceeași zi, plecând la o moșie, care pe vremuri aparținuse tatălui meu, și care devenise proprietatea țăranilor, în urma împărțirii pământurilor.

Moșnenii, bine tratați de tatăl meu, mă primiră prietenește. În tihna vieții rustice, nădăjduiam să mă vindec de funesta mea patimă. Și într'adevăr, contemplând frumusețile naturii, nebanuite de orașeni, simțiam în mine un suflet nou și viața mea de până acum, cu toate peripețiile ei, mi se părea un vis urât.

Abea după un timp, scriseră părinților și răspunsul lor mă bucură nespus de mult. Îmi iertau păcatul și de astă dată, și mă rugau să mă înapoiez acasă, să studiez medicina.

Intr'o seară, răsfoind gazetele — căci viața politică din Rusia mă interesa iar, — citii în jurnal despre o crimă a complicei meu polonez. Fusese împușcat în urma împotrîvirii sale de a urma poliția.

Imi roti încă odată ochii în jur, să prind în suflet imensitatea câmpului, priveșteam pârâului zglobiu, păsările, ciugulind grânele prin curte și simțind adânc în suflet tihna acestui tablou patriarhal, simțiam în acelaș timp și o recunoștință profundă față de viață, de D-zeu, de lume.

Mă înapoiai la Moscova, la ai mei, cu mult avânt, nebanuind, că în curând aveam să fiu din nou încurcat în mrejele unei aventuri periculoase.

(Va urma)

REALITATEA

ANUL III. — No.
5 Ianuarie 1929

ilustrată

24 PAGINI

Apere Sâmbătă

Sporturi de iarnă

Un artist al patinagiului se produce pe lacul din St. Moritz (Elveția)